

คุยกันเรื่องการ เล่น เรื่องเรียน ตอนที่ 1/2

การประชุมกลุ่มผู้ปกครองเมื่อวันจันทร์ที่ 25 ตุลาคม 2553 มีประเด็นหลายอย่างน่าสนใจนะคะ เลยถอดเทปมาให้ท่านอ่านกันคะ (ทำเป็นทีวีไม่ได้คะ)

ผู้ปกครองกลุ่มนี้ประกอบด้วยกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม

กลุ่มแรก เป็นกลุ่มผู้มุ่งมั่นในฟลอร์ไทม์ และลงมือทำอย่างจริงจัง นาน 3-4 ปี ซึ่งตอนนี้เด็ก ๆ ก็หลุดจากสเป็คตรัมแล้ว มีมากขึ้นทั้งหมด 7 ครอบครัว (จากจำนวน 13 ครอบครัว) ในจำนวนนี้มี 3 คนที่เรียนรู้เร็วทุกวิชา ที่เหลือเก่งมากบางวิชา วิชาที่ยังติดขัดคือวิชาที่ใช้ภาษามาก ๆ (เพราะการประมวลข้อมูลผ่านการได้ยินไม่ค่อยดีคะ) บางคนมีปัญหาเรื่องลายมืออยู่บ้าง บางรายยังไวความรู้สึกอยู่บ้าง แต่ปัญหาก็ไม่มากแล้วละคะ ส่วนเรื่องสังคมเพื่อน “ฉลุย” ค่ะ ดิฉันเชิญผู้ปกครองกลุ่มนี้มาเพื่อมาพูดคุยในประเด็น “การสร้างความสมดุลเรื่องอรรถิยภาพกับเป้าหมายของชีวิตเรื่องการอยู่ดี มีความสุข” ของเด็ก และการก้าวสู่การตระหนักรู้ในตัวตน

กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มที่ทำมาประมาณ 2 ปี แต่ทำตอนที่ลูกยังเล็ก เลยเก็บพื้นฐานได้หมด ไม่มีอาการแสดงแล้ว แต่ยังไม่ทราบว่าจะมีปัญหาการเรียนและเพื่อนมากแค่ไหน เพราะยังอยู่ชั้นอนุบาล แต่ดิฉันก็คาดว่าน่าจะมีปัญหาเรื่องภาษากับลายมืออีก 1-2 ปีคะ

กลุ่มที่สาม เป็นกลุ่มที่ยังไม่พ้นสเป็คตรัม เหลืองงานต้องแก้ไขอีกพอสมควร แต่ผู้ปกครองมีศรัทธามาก ดิฉันเชิญผู้ปกครองกลุ่มนี้มา เพื่อให้เห็นตัวอย่าง และมีกำลังใจในการเก็บรายละเอียดคะ

ถอดเทปช่วงเช้า (ก่อนการบรรยาย)

พ่อน้องคง	ปัจจุบันตอนนี้น้องอายุ 4 ขวบ 5 เดือน เริ่มเข้าอนุบาล 2 ปัญหาหลักของน้องจริง ๆ ตอนนี้คือเรื่องภาษาที่ยังช้าอยู่ แต่ก็กระตุ้นขึ้นมาได้ในระดับหนึ่งแล้ว สามารถสื่อสารบอกความต้องการระดับ 5 และขึ้นสู่ระดับ 6 กำลังฝึกเรื่องเหตุผล “ทำไม อย่างไร” เรื่อง SI ก็ฝึกควบคู่กันไปครับ ทั้งคุณครูช่วยด้วยและทั้งทาง OT ก็ช่วยด้วย ส่วนปัญหาในชั้นเรียนยังไม่พบอะไรชัดเจน ในชั้นเรียน น้องก็ไม่ได้ดูแปลกแยกจากกลุ่มและเพื่อนคนอื่น ๆ มากนักครับ
อ.กิ้งแก้ว	มีเพื่อน มีแก๊งค์ ?
คุณพ่อ	มีครับ จะมีเพื่อน 2-3 คน แต่เหมือนเค้าจะจับคู่กันเล่นกันเป็นคู่ ๆ ครับ

<p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณพ่อ</p>	<p>ผู้หญิง ?</p> <p>ผู้ชายด้วยกันครับ</p>
<p>แม่น้องพลับ</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>หมอแก้วตา</p> <p>คุณแม่</p>	<p>ดีใจจังเจอกันอีกแล้ว ก็รู้สึกดีจากคราวที่แล้ว คราวที่แล้วที่มา ก็เก็บเอาความรู้สึกกลับไป มีพลังเยอะค่ะ เห็นพลังของพ่อแม่คนอื่น ๆ เนี่ย รู้สึกเราก็จะมีพลังเอากลับไปบ้าน แล้วก็ทำอะไรได้สนุกขึ้น คาดว่าวันนี้ก็จะได้แบบนี้เหมือนกัน ขอบคุณค่ะ</p> <p>หลายท่านอาจจะยังไม่ทราบ เมื่อเดือนที่แล้วแม่น้องพลับมาเป็นแขกรับเชิญของเรา เอาคลิปลงการแข่งขันเล่านิทานของน้องพลับมาให้ดูกัน เดี่ยวจะเปิดให้คุณะคะ</p> <p>แข่งเล่านิทานได้ที่ 1 ค่ะ แข่งกับเด็กปกติทั่วไป</p> <p>เรื่องการเรียนนะคะ ตอนนี้น้องพลับเรียน ป.1 เพิ่งจะ 7 ขวบ ปัญหาเรื่องเรียนของน้องพลับนั้นไม่ค่อยมี คือตั้งแต่อนุบาล 3 เราจะเห็นได้ว่าทุกวิชาของเค้าเต็มเปดาน จบอนุบาล 3 มาด้วยเกรด 4 ถ้ามีมากกว่านั้นเธอคงเอามา ป.1 ผ่านไปแล้ว 1 เทอม ปัญหาเดียวที่เห็นจากการเรียนคือเพื่อนซี้ แล้วเค้าเซ็งเบื่อมาก ครูก็จะมาเล่าให้ฟังว่า เวลาบอกร้อง เค้าไม่ค่อยฟังนะ แต่ถามว่าจริง ๆ แล้วไม่ฟังเลยหรอ เค้าบอกว่าฟังรอบเดียว แต่มันไม่ยัดไม่ยาว ถ้าถามว่าแล้วเค้ากลับบ้านมาเค้าทำได้ไหม เค้าทำงานได้ดียิ่งกว่าคนที่เค้านั่งฟังอีก ก็คือว่าเค้าฟัง แต่เค้าไม่หันไปนั่งจ้องเหมือนเด็กคนอื่น นั่งเอาหูฟัง แล้วมือก็จะทำอะไรไป ครูจะพูดอะไรก็พูดไป แล้วพอครูพูดจบ งานเธอก็เสร็จ ลายมือสวยมาก คัดภาษาอังกฤษตัวเขียนตัวเอียงสวยมาก ครูต่างชาติเขียนมาเลยว่าเค้า excellent มาก แล้วก็ใช้ชีวิตชีวาในการเรียน กล้าที่จะออกเสียง มีความสุขกับการเรียน เค้าเขียนกลับมาอย่างนี้นะคะ ส่วนวิชาคณิตศาสตร์ ปิดเทอมครูบอกว่ากลับบ้านให้ฝึกซ้อมหัดบวกเลข 2 หลักนะ ลูกชายบอกว่าบวกเลข 2 หลักนี่มันเด็ก ๆ ทำไม่มาให้ไปเรียนตอนอนุบาล ให้เค้าบวกมา 3 หลัก 4 หลัก 5 หลัก แม่ซื้อหนังสือคณิตคิดเร็วให้เค้าเอามาคิดแป็บเดียวเธอก็ทำเสร็จบอก “ม๊า...หนูไม่อยากเรียนบวกแล้วหนูอยากเรียนคุณ อยากเรียนทหาร” ไปรู้มาจากไหนว่า “คุณคือการบวกกันหลาย ๆ ครั้งใช่ไหม” เค้าถาม เราก็บอกใช่ “แล้วทหารคือการลบ ๆ กันหลาย ๆ ครั้งใช่ไหม” เราก็บอกเออใช่ “ม๊า สอนคุณให้หนูหน่อย สอนทหารให้หนูด้วย” เราก็บอก “ยังเรียนไม่ได้ ป.1 เดี่ยวสับสน แต่จะสอนคุณให้นิดนึง ถ้าจะเรียนคุณ ต้องท่องสูตรคุณให้ได้” ก็ให้เอาปกหลังของสมุดปกอ่อนไปท่องสูตรคุณไป เราก็กะว่าเดือนนี้ทั้งเดือนคงจะหมดเวลาไปกับการท่องสูตรคุณ แต่ที่ไหนได้ 10 นาทีต่อมา “ม๊า เออเลย หนู</p>

ห้องได้แล้ว” ถามว่า “เอาจริงหรือ” ลองให้ห้องดูได้ถึงแม่ 5 พระช่วย..ถ้าขึ้นลองเอา 2 คุณตัวนี้หลักเดียว ลองดู ก็ทำได้แฮะ เราก็แบบไปลองทำดูนะ คงจะได้โทรออก ปรากฏว่าแป็บเดียวก็ทำได้ พอคุณได้บอกจะหาร ก็ต้องบอกว่า “ไม่สอน ยังไม่สอน” หนูไปทำคุณให้มันหลาย ๆ หลักก่อน ให้เค้าอยู่กับตรงบวก ตรงคุณนี่ไป พอเมื่อเช้าเปิดเทอม “ม้าม้า ตอนนี้อยู่ ป.2 แล้วใช่ไหม” แม่ต้องบอกว่า “ไม่ใช่ ป.1 เรียน 2 เทอมนะ” “หรือเรียน 2 เทอมหรือ แล้วเทอม 2 เนี่ยเค้าจะให้หนูขึ้น ป.2เร็ว ๆ ไหม เร็วกว่าเพื่อนไหม” เรียบอก “ยัง เทอม 2 ก็ต้องเรียนเหมือนเทอม 1 เลย เหมือนอีกรอบนึงอย่างนี้” เค้าบอก “โธ่ เซ็งจัง อยากขึ้น ป.2 เร็วๆ” เค้าเร็วไปกว่าเพื่อน เลยจะกลายเป็นว่าพออยู่ในห้องไม่ตั้งใจเรียน

ที่จริง ป.1 เทอม 2 ไปพูดว่า ป.1 อีกรอบ ต้องบอกว่ามันต่อจาก ป.1 เทอม 1 นะ นี่มันตอนท้ายแบบหนึ่งตอนท้ายจบตอน 1 แล้วขึ้นตอนใหม่

เค้าเคยถามว่า “ม้าม้า...ไม่เปลี่ยนโรงเรียนแล้วหรือ” เพราะอนุบาลเปลี่ยนมา 3 โรงเรียน ที่แรกก็คุยกับเค้าตรง ๆ ว่านี่น้องเป็นเด็กพิเศษนะ แต่ว่าเค้าสามารถเรียนร่วมได้ ไม่มีปัญหาอะไร ปรากฏว่าครูที่เป็นหัวหน้าฝ่ายวิชาการ test น้องกลับแล้ว ต้องใช้คำว่าน้ำลายหก เพราะอยากได้ ถามอะไรเธอได้หมด ภาษาอังกฤษนะเอามากี่คำเธอก็ได้หมด ครูหัวหน้าฝ่ายวิชาการอยากได้แต่หัวหน้าอนุบาลเค้าไม่เอา เค้าบอกว่าเค้ากลัวเด็กพิเศษ เดียวมาวุ่นวายกับเค้า ต้องมีครูมาประกบ

ที่นี้น้องเลยต้องย้ายไปอีกโรงเรียนนึง เค้าก็เรียนกับเพื่อนได้สนุกสนาน ครูก็ไม่ได้ว่าเค้าวุ่นวายหรืออะไรเพียงแต่บอกนิด ๆ หน่อย ๆ ว่าเค้าไม่ฟัง ตอนนี้อยู่แข่งกัน จะให้ไปแข่งนู่น แข่งนี้ ก็เลยกลับมานึกว่า โรงเรียนแรกไม่ได้มองที่ความสามารถของเด็กที่พัฒนาได้ เห็นแต่ว่ามันวุ่นวายอย่างเดียว แล้วก็ทิ้งไป เป็นโรงเรียนเดียวที่ปฏิเสธน้อง

เป็นช่างเจียรนัยที่ไม่รู้ค่าของอัญมณี

ปัญหาคือจะทำยังไงที่จะพอดี เพราะนี่มันแค่เริ่มต้น เดียวพอคุณได้ ก็จะไปไหนต่ออีกล่ะ สรุปแล้วแม่ น้องกลับต้องเหนื่อยอีกนะ ไม่รู้ว่าถ้าตั้งไปทำอย่างอื่นที่มันได้ประโยชน์มันจะช่วยเค้าไหม ทำให้มันสมดุลนิดนึง

ตอนนี้ พอคุณครูให้เค้าทำงานเสร็จแล้ว ก็เริ่มซักรูปแบบไม่ค่อยนิ่ง....ก็ “อ้าวเดี่ยวไปช่วยคุณครูที่ห้องสมุด” เพราะเค้ารักห้องสมุดสุดชีวิต แต่ไม่ได้เข้าไปเอาหัวปักหัวดำไปอยู่กับการอ่านหนังสือห้องสมุดมีของหลายอย่างเขาสนใจ มีทั้งตัวหนังสือที่แขวนอยู่ มีทั้งของเล่น เค้าก็เข้าไป

<p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p>	<p>ทำทุกอย่าง และที่ชอบมากเลยคือชอบช่วยคุณครู เพราะช่วยแล้วครูชม อีกอย่างหนึ่งที่มากกว่าครูชมก็คือเค้าได้ติดตามครู เหมือนอภิสัทธินะ ตามไปห้องต่าง ๆ ห้องพีโต ๆ ห้องน้องเล็ก ไปได้ทั่วก็เหมือนแบบเป็นผู้ช่วยครู เค้าก็จะรู้สึกดีอย่างนี้</p> <p>เรื่องกีฬาเนี่ย ถ้าเป็นกีฬาที่ต้องเล่นเป็นทีมหลาย ๆ คน เค้าจะไม่ค่อยชอบเล่น ทีแรกก็นึกว่าเค้าไม่ชอบสัมผัส เค้าไม่ชอบการปะทะกัน แต่พอไปดูเค้าจริง ๆ สิ่ง que เค้าไม่ชอบเลยคือถ้าเล่นเป็นทีมแล้วแพ้ เค้าจะรู้สึกว่ตัวเค้าเองถ้าทำคนเดียวเค้าไม่มีทางแพ้หรอก ที่แพ้เพราะเพื่อนซ้าพอไปดูเค้าเล่นจริง ๆ มันก็เป็นไปได้ที่ว่าเพื่อนซ้าทั้งทีม หรือไม่มีก็จะมีคนนึงซ้า บางทีก็เป็นเค้าเองที่ซ้าเค้าจะไม่ยอมรับ จะร้องไห้ไวยววย ครูก็ตกใจ บอกว่า “พลับ...เล่นแพ้ ก็ไม่เป็นไร” เพราะเธอเล่นร้องไห้จริง ๆ นะ เวลาที่แพ้ แต่ถ้าเป็นกีฬาที่เล่นคนเดียวอย่างว่ายน้ำ น้องพลับทำได้ดีมากไม่เคยเรียนว่ายน้ำเลย เพิ่งมาเรียนตอน ป.1 เทอมที่ผ่านมามาอาทิตย์ละ 1 คาบ ทุกวันนี้เค้าลอยตัวได้ ลูกสาวเรียนตั้งแต่อนุบาลจนถึง ป.4 ยังจะจมไม่จมแหล่อยู่เลย น้องพลับชอบกีฬาที่เล่นคนเดียว</p> <p>ถ้าั้งเราก็เห็น “โอกาสในการพัฒนา” เค้าตรงนี้ ทำยังไงให้วิกฤตนี้เป็นโอกาสในการรับรู้ความแตกต่างของคน ในการฝึกหัดยอมรับการทำงานเป็นทีม ก็เห็นงานที่ต้องซ่อมตรงนั้นะคะ แค่อีกนิดหน่อยเอง พี่มีแม่ น้องพลับได้อยู่แล้ว</p> <p>คุณครูเค้าก็มีให้ไปสอนเพื่อน ไม่เชิงสอน ไปนั่งใกล้ ๆ แล้วก็บอกเพื่อน และช่วยคุณครูเก็บสมุดของเพื่อนเรียงตามราย ชื่อเรียงตามเลขที่ แบ่งแยกประเภทอะไรอย่างนี้</p> <p>ถ้าให้เป็นหัวหน้าห้องอาจจะยังยากอยู่ เพราะว่าถ้าเค้ายังไม่เข้าใจว่าคนอื่นแตกต่าง เค้าก็จะไปเซ็นเอา กับเพื่อน เพราะตัวเองเห็นว่ามันง่าย แต่ใจทย์นี้ก็ทำหายเหมือนกัน ถ้าเมื่อไหร่มีโอกาสก็ใช้ให้เป็นประโยชน์สูงสุดนะคะ</p>
<p>แม่น้องปฎน</p>	<p>สวัสดีคะ ตอนนี้น้องเรียนอยู่อนุบาล 2 ค่ะ น้องปฎนคะ จริง ๆ เค้าต้องขึ้นอนุบาล 3 แต่ว่าซ้ามา ณ ตอนนีเนี่ย อยู่ในกลุ่มที่ค่อนข้างไปทางต้นของห้องคะ คือน่าจะไปได้ดี</p>
<p>พ่อน้องแตม</p>	<p>ผมคุณพ่อน้องแตมนะครับ ก็ตอนนี้ น้องแตม 2 ขวบครึ่งนะครับ ยังไม่เข้าโรงเรียน น่าจะอยู่ราวชั้น 4 เขยิบชั้น 5 นิด ๆ หน่อย ๆ อะไรอย่างนี้นะครับ ก็วันนี้รู้สึกเป็นเกียรติมากครับที่ได้รับเชิญมาให้ฟังรุ่นพี่ ๆ ครับ</p>

แม่น้องเกรซ	คุณแม่น้องเกรซคะ น้องเกรซตอนนี้ 6 ขวบค่ะ อยู่อนุบาล 3 พอดีเป็นเด็กปลายปี ก็เลยเป็นเด็กโตในห้อง ซึ่งก็เลยติดกับเค้าค่ะ เค้าค่อนข้างที่จะทันสมัยเพื่อนพอสมควร คือเค้าอยู่แบบกลางๆ ในห้อง คุยกับครูแล้ว O.K. ความสนใจพอใช้ได้ ถามตอบได้ แล้วก็เพื่อน ๆ เยอะ มีทั้งเพื่อนผู้หญิงและเพื่อนผู้ชาย พูดจาเล่าเรื่องอะไรอย่างนี้ก็ O.K. เลยค่ะ ถ้าพูดเรื่องสังคมนี้ได้ แต่ถ้าพูดเรื่องวิชาการยังกังวลอยู่นิดหน่อย เพิ่งจะเริ่มอ่านหนังสือได้ตอนปิดเทอมนี้ค่ะ พอเค้าพร้อมแล้วคือก่อนหน้านี้ยังอ่านไม่ได้เลย แต่พอปิดเทอม เค้าก็เริ่มอ่าน พอเค้าได้แล้วมันไปเลย มันอ่านได้เลยค่ะ
อ.กิงแก้ว	ที่บอกว่ายังมีลุ้น ๆ เรื่องวิชาการคุณแม่มืออาชีพที่จะเล่าให้ฟังไหมคะ วันนี้เราจะคุยเรื่องวิชาการแหละนะคะ เพราะว่าเราถึงต้องเลือกเชิญกลุ่มที่จะมาคุย เพราะว่าฐานมันคงกันหมดแล้ว เราจะมาคุยกันถึงเรื่องวิชาการ รายวิชานะคะ
คุณแม่	ถ้าตอนนี้พูดถึงภาษาไทยนี่ O.K. ทางโรงเรียนเค้ามีแนวการสอนที่ดีด้วย คือไม่ได้เร่งเรียนเหมือนกับเรียนเป็นภาษาชีวิตนะคะ คืออ่านจากสิ่งรอบ ๆ ตัว ไม่ได้เริ่มที่สระใด ไม่ได้เริ่มที่พยัญชนะใด เริ่มด้วยชื่อเพื่อนในห้อง และก็เหมือนกับเค้าก็จะค่อย ๆ เก็บข้อมูล แต่ว่าตอนแรกคือช้าในห้อง เพราะว่าเด็กคนอื่นเค้าอ่าน วันจันทร์ วันอังคาร ได้แล้ว เค้าเพิ่งเริ่ม ตอนนี้เค้าก็อ่านได้บ้างแล้ว ภาษาไทยค่อนข้างจะไม่ห่วง แต่เลขนี่สิ เลขนี้ค่อนข้างจะ low ในห้อง อาจจะเป็นเพราะเด็กในห้องเก่งด้วย เด็กสมัยนี้เก่ง คือถ้าเรียนในกระแสหลักเนี่ยะ โห...เด็ก อ.3 รู้ถึงหลักล้านแล้ว หมายถึงว่ารู้ว่าล้าน แสน พัน หมื่น อะไรอย่างนี้ รู้แล้ว บวกเลข 2 หลักเนี่ยะ นี่ขนาดโรงเรียนไม่ได้เร่งเรียนนะคะ เค้าก็จะรู้ของตัวเอง ลูกเราก็เลยเหมือนกับว่าเค้าบวกความไม่มั่นใจเข้าไปด้วย ยิ่งถอยไปเหมือนกันค่ะ แต่ถ้าอะไรที่เค้ามั่นใจจะ O.K.
อ.กิงแก้ว	ไม่ใช่เลขโจทย์ใช่ไหมคะ
คุณแม่	ไม่ใช่ค่ะ อนุบาล 3 ยังไม่มีเลขโจทย์
อ.กิงแก้ว	ตอนนี้การเรียนพิเศษเลขนี้มีเจ๋งมาก แล้วเราก็ไม่รู้ที่เค้าไปเรียนกันหมดทั้งห้องรีเปลาใช่ไหม เพราะฉะนั้นเวลาวัดมันก็วัดยากเหมือนกัน เพราะว่าไปกันเยอะ เยอะมากเลยแหละ มันวัดลำบากกว่าเด็กเราอยู่ตรงไหนแน่ ๆ ของระดับ เหมือนกับอีกกลุ่มนึงเค้าฝึกวิ่งทุกวัน แล้วเราก็ไม่รู้จริง ๆ ว่าเราวิ่งด้วยอัตราของเราจะอยู่ตรงไหน เราไม่รู้ค่ะ
คุณแม่	โรงเรียนนี้ค่อนข้างจะดี คือเค้าจะไม่เน้นเรียนพิเศษ แต่พ่อแม่ active มาก

อ.กิ้งแก้ว	<p>ในโรงเรียนอื่น ๆ ที่ไม่เน้นเรียนพิเศษ คำก็ไปกันคะ คำไม่นับคะ คือคำไม่ค่อยจะนับการเรียนแบบนี้เป็นการเรียนพิเศษคำเรียนกันนะคะ ไปกันเยอะ แต่คำจะไม่บอกกัน และไม่ถือเป็นการเรียนพิเศษ ก็ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน ไม่เคยเข้าไปมองซั๊กที</p>
แม่น้องปีหนึ่ง	<p>สวัสดีคะ คุณแม่น้องปีหนึ่งคะ คำไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องการเรียนนะคะ เป็นคนที่เรียนรู้ได้เร็วมาก แต่มีปัญหาในแง่ว่า เหมือนกับไม่สนใจเรียน ทำให้มีปัญหากับครู ครูว่าคำไม่สนใจ ก็เลยต้องย้ายโรงเรียนนะคะ พอได้โรงเรียนใหม่ ก็รู้สึกว่าคุณครูก็เปิดใจยอมรับคำมากขึ้น มีการทำโทษน้อยลง พอทำโทษน้อยลง คำก็รู้สึกเป็นบวกกับคุณครู ก็เลยสนใจเรียนมากขึ้น คุณแม่ก็ไม่ได้เสริมอะไรพิเศษ คำค่อนข้างจะเรียนรู้ไว ภาษาไทยศัพท์อะไรคำอ่านได้หมด คำแปลโจทย์อะไรได้ดีนะคะ ตอนนีปัญหาที่มีก็คือ ทำยังไงให้ความอยากรู้อยากเห็นของคำมันได้รับการส่งเสริมสนับสนุนอย่างเหมาะสมโดยที่ไม่ดูว่าเป็นการชน ดื้อ หรือทำของเสีย เพราะคำอยากรู้ คำอยากรู้ให้ถึงที่สุด บางทีมันก็จะมีความ คือคนที่ไม่เข้าใจก็มองว่าคำทำของพัง เช่น คำเห็นหลอดไฟคำต้องไปดูให้ได้ว่ามันไอ้ตรงนี้คืออะไร คำจะไปแกะดู แล้วไม่กล้าบอกใคร บางทีของมันเสีย พอไฟดับ สิบไปสิบมา อ้อฝีมือ..... ก็จะไม่โดนทำโทษ ตรงนี้ต้องมีใครซักคนมาประกบ คุณแม่ก็ต้องคอยอธิบาย คอยอยู่เป็นเพื่อนคำ เพราะวากลัวอุบัติเหตุ กลัวอะไรที่มันอันตรายด้วย อย่างเช่นสบู่ในบ้าน ถ้าเป็นขวดไม่ได้เลยนะ ต้องคอยดู ถ้าเกิดน้ำเปลี่ยนสีต้องถามเลยคะ เพราะว่าคำจะมีส่วนผสมพิเศษ เอ๊ะ ! ทำไมมันเปลี่ยนสี แล้วกลิ่นแปลก ๆ อ้อจริง ๆ มันเกิดนานมาแล้วนะ คำผสมอะไรลงไปนิดนึง เขย่าขวด แบบไม่มีใครรู้ เขย่าจนแบบ...แต่ตัวเองไม่ใช้นะ เอามาให้น้องใช้ ถ้าผู้ใหญ่ในบ้านไม่เข้าใจก็ต้อง...ของมันก็จะเสียหมดคะ ทุกอย่างที่คำสนใจ คำก็จะสนใจมาก แต่ว่าปัญหาก็คือสิ่งที่ผู้ใหญ่อยากให้คำเรียน คำก็ไม่อยากเรียน ค่อนข้างจะตามใจตัวเองเยอะ</p>
อ.กิ้งแก้ว	<p>ที่มาของการคุยวันนี้ ก็เนื่องมาจากเรื่องนี้เองคะ พอได้รับข่าวเรื่องแม่น้องพลับว่า มีศึกชิงตัวว่าจะไปเรียนโปรแกรมนี้สิ โปรแกรมนี้สิ เสียตายนะอัจฉริยะภาพอะไรเนี่ย เราก็เลยคิดถึงปีหนึ่งที่คุณแม่เล่าว่า พอเปิดเทอมใหม่ เดือน 2 เดือนแรกพวกไม่เรียนหนังสือ กว่าครูจะรู้ว่าไม่เรียน เพราะว่ารู้อะไรหมดแล้ว ก็ทำโทษกันไปหลายยก ที่นี้จะทำยังไงกันดี ที่จะบอกว่าอย่าให้เด็กเราไปประกวดมาก ครูวิชาต่าง ๆ ซิงกัน แล้วรู้สึกคำมองไม่เห็นคน มองไม่เห็นเด็กนะ ดิฉันมีความรู้สึก ว่า ไม่อยากให้เอาไปแข่งขันกันเยอะ ก็เลยกลายเป็นนัดวันนี้ ก่อนจะถึงวันนัด ก็พยายามหาหนทางการศึกษาที่มีแนวทางสอดคล้องกับการพัฒนาแบบพลอร์โทม ก็ยังหาไม่ได้นะคะ เราก็เลยต้องมาแบ่งปันประสบการณ์กันเองว่าจะทำยังไง แต่ด้วยกำลังของคุณพ่อคุณแม่ที่นำพาลูกผ่านอภิสัมผัสขึ้นมาได้เนี่ย เรื่องนี้จิบ ๆ เนอะ เรามั่นใจว่าพลังของพ่อแม่กลุ่มนี้มากพอที่จะต้านกระแสหลัก ลูกใหม่คะ เราเปลี่ยนหัวข้อดีกว่า พูดเรื่องรายละเอียดวิชากัน จะได้รู้ว่าเราจะมุ่งไปทางไหน</p>

<p>คุณแม่น้อง ท้อป</p>	<p>เป็นแม่น้องท้อป อายุ 8 ปีค่ะ น้องเรียนซ้ำปีนึง ตอนนี้อยู่ ป.1 ทางโรงเรียนไม่ค่อยเน้นวิชาการมากนัก การเรียนยังเป็นการเรียนที่ผ่านการปฏิบัติ เพราะฉะนั้นก็ยังไม่ค่อยเห็นปัญหา ค่ะแนนเทอมที่แล้ว ค่าก็อยู่เฉลี่ยประมาณ 85 โดยที่เราที่รู้สึกเราไม่ได้ไปอะไรกับเค้ามาก ก็อยากจะรู้ว่าถ้าเค้าเรียนในห้องเองมันจะเป็นยังไง แต่ว่าที่โรงเรียนคะแนนสอบจะไม่เยอะ จะมีคะแนนที่เป็นความเป็นส่วนรวม การมีส่วนร่วม ความตั้งใจแต่ละชิ้นงาน เพราะฉะนั้นบางทีอย่างที่อาจารย์ว่าคุณพ่อคุณแม่ที่เค้าเอาลูกไปเรียนพิเศษ คะแนนสอบอาจจะดี 20 คะแนน แต่คะแนนพวกนี้ เค้าอาจจะหล่น เพราะงั้นบางทีคนที่ไปเรียนพิเศษ ยังได้คะแนนน้อยกว่าลูกเรา แต่ว่าอย่างเรื่องเรียนของลูกยังไม่เห็นปัญหาค่ะ แต่ว่าที่เห็นที่ยังมีปัญหาคือเรื่องฟัง คุณครูก็จะบอกไม่ตั้งใจเรียน รวมทั้งเพื่อนในห้องก็จะบอกว่าไม่ตั้งใจเรียนเลย แต่เค้ารู้เรื่อง เวลาใครพูดกับเค้า เค้าก็ยังจ้องไม่นาน หรือเค้าก็ยังไม่ค่อยนิ่ง ต้องมีการขยับตัว เอียงตัวออกนอกวงหรืออะไรอย่างนี้ค่ะ ก็ยังเป็นห่วงเค้า เรื่องที่เค้าบางทีเค้ามองออกไปนอกวงหรือบางทีเห็นอะไรที่เค้าสนใจ และอาจจะทำให้เค้าเหม่อหรือไม่สนใจ แต่ว่าอาจจะเป็นเพราะว่าเค้าฟัง ป.1 เพราะฉะนั้นวิชาการมันก็ไม่เข้มข้นมาก เค้าก็ยังตามทันเพื่อนในห้อง แต่เรากำลังเน้นเรื่องฟังให้เค้าให้มากขึ้น</p> <p>ส่วนเรื่องเพื่อนเนี่ยะ ด้วยความที่เค้าเป็นเด็กเฉื่อย เค้าจะชอบเพื่อนที่ค่อนข้างเข้าใจ เพราะฉะนั้นก็จะมีปัญหาเรื่อย ๆ คือเดิมเราก็เคยคิดว่าอาจจะต้องเลือกเด็กที่ค่อนข้างนุ่มนวล แต่พอลูกไม่เอามันก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราจะให้เค้าเล่นกับเพื่อน โดยคิดว่าคนนี่เค้าดีมาหลาย เป็นเด็กผู้หญิง คุยเก่ง นุ่มนวล เราดึงเค้ามาเล่นกัน แต่ลูกเราก็ไม่ค่อยสนใจ มันก็จะไม่สนุก และเราก็ต้องพยายามดึงความสนใจเยอะมาก อย่างเวลาพับเครื่องบินกระดาษ คนที่เค้าแจก ก็จะเป็นพวกที่เล่นแรงไฮเปอร์หน่อยๆ ลูกชายลูกไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้หญิง เพราะฉะนั้นก็จะมีปัญหามาเรื่อยเรื่องเพื่อน แต่ก็ O.K ว่าคือเทียบกับปีที่แล้ว ปีที่แล้วเวลามีเพื่อนมาแกล้ง โดยวิ่งไล่แล้วพุ่งมาจับหลัง ตอนนั้นลูกก็โมโหมาก ร้องให้ เราก็กุญกัน มาปีนี้ใจหยาบไม่ใช่คนเดิม แต่ลักษณะเพื่อนที่เค้าเล่นเป็นเด็กกลุ่ม hyper เพราะฉะนั้นพวกนี้ชอบแหย่ แหย่นิดแหย่หน่อย ด้วยวาจาอะไรอย่างนี้ ลูกก็ทนไม่ค่อยได้ แต่ก็พอจะเถียง พอจะตะโกนไล่เพื่อนได้ OK. ผ่านไปมันก็ดีขึ้น แต่ว่าบางทีก็มีปัญหาในห้องเรียนเหมือนกัน เพราะเพื่อนช่างแหย่ ลูกเราก็ขึ้นเร็ว แต่คุณครูก็จัดการได้ พอเกิดเหตุพอมีเรื่องราวกัน ก็ไปพูดคุยกับครู ครูก็รู้เรื่องราว แก้ไขปัญหาได้ เรายังคงกลับมาคุยทุกวัน ก่อนนอนเค้าจะต้องพูดว่า เมื่อไหร่เพื่อนจะเลิกแหย่ และเค้าก็จะคิดวิธีทุกวัน เช่น สงสัยเค้าจะเอาหินไปชูดกระดิกน้ำของเพื่อนเป็นรอย เดี่ยวเราไปซื้อกระดิก เค้าก็จะคิดวิธีเอง เราก็อพาเค้าก็ไปเลือกเอง ยี่ห้อนี่ไซ้ เอาไปให้ อีกวันมาบอกว่า “แม่ซื้อผิดยี่ห้อหรือเปล่า ทำไมเพื่อนยังไม่เลิกแหย่ สงสัยแม่ต้องซื้อผิดยี่ห้อแน่เลย” เราก็บอกว่าลูกไปเลือกเอง จำได้ใช่ไหม แม้ว่าวิธีนี้ไม่ได้ผลแล้วละ คือเรารู้ว่าคนนั้นไม่เลิกแหย่หรอก แต่ก็ใช่อีกโอกาสที่</p>
----------------------------	--

	<p>เราได้คุยกับลูก คำก็ได้คิดแก้ปัญหาทุกวัน และคำก็จะคิดอะไรได้อีก เช่น สงสัยว่าคำไปหาเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วคนนั้นไปฟ้องเพื่อนให้มาจัดการคำ O.K. มันก็เป็นโอกาสที่เราได้คุยกัน และก็คิดว่าคำก็ไม่ทุกข์มากเหมือนปีที่แล้ว และคำก็ยังพยายามที่จะหาทางแก้ไขและคำก็ได้เรียนรู้ว่าคนที่คำแหย่กันทุกวันเนี่ยก็ยังเป็นเพื่อนสนิทที่คำเลือกจะเล่นอยู่ทุกวัน</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>บางเวลาพัฒนาการคำก็ไปถึงระดับ 7-8 นะ ที่นี้ตอนที่วางแผนจะซื้อกระดิก ถ้าเราคุยกันล่วงหน้าว่าถ้าซื้อกระดิกคืน แล้วเพื่อนไม่เลิกต่อแยะ</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ก็คุยเหมือนกัน ตอนจะซื้อคำมั่นใจมาก เพราะคำคุยตกลงกันไว้แล้ว คือคนนั้นก็คงเจ็บใจที่ลูกชายไปแกล้ง ก็เลยบอกว่า ถ้าซื้อมาคืน ก็จะเลิกแกล้ง และตอนนั้นแม่ก็ถามว่า ถ้าซื้อแล้วคำไม่เลิกแกล้งล่ะ ลูกก็บอกว่าจะยัดคืน เราก็ถามต่อว่า ถ้ายัดคืนแล้วคำไม่เลิกล่ะ ลูกก็คิดอยู่พักนึง คุณแม่ก็เลยทิ้งไว้ก่อน คือรู้ว่ายังไงมันคงไม่เลิก</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>ได้ทดลองวิธีของคำบ้างก็ดีนะ ถ้ามันไม่เหลือปากว่าแรง ก็เป็นบทเรียน กระดิกอันเดียวเอง</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>บางวันคำก็เริ่มถามว่า ทำไมเพื่อนคนนี้ไม่รักคำ เราก็ถามกลับว่า มีวันไหนที่ลูกไม่รักเพื่อนบ้าง ไหม คำก็บอกว่ามี คือคำอยู่ในกลุ่มเล่นแรง เพราะฉะนั้นคำเล่นกันอยู่พักนึง เดี่ยวคำก็จะทะเลาะกัน วันรุ่งขึ้นก็จะเล่นด้วยกัน อยู่ดีสักพักนึง พอเริ่มเบื่อ เพื่อนคนนั้นรู้ว่า ถ้าแหย่ ลูกก็จะวิ่งไล่ แต่ไปขวนวิ่งไล่จับ จะไม่ยอมไล่ เพราะตัวเองชอบวิ่งหนีอย่างเดียว มันก็เหมือนเจอโจทท์ในชีวิตจริงทุกวัน</p>
<p>แม่น้องดอม</p>	<p>สวัสดิ์ค่ะแม่น้องดอมนะคะ น้องดอมตอนนี้ก็ 9 ขวบ อยู่ ป.3 ปัญหาเรื่องเพื่อนก็ยังมี ไม่ค่อยเล่นกับเพื่อนผู้ชายนะคะ ส่วนใหญ่จะเล่นกับเพื่อนผู้หญิง เห็นครูบอกว่าเทคแคร์สาว ๆ ดี คุณครูเล่าให้ฟังว่าเมื่อตอนกีฬาสิ ก็เล่นกันเหนื่อย ลูกก็จะพัดให้เพื่อน ตอนที่เล่นกีฬาสิมีเกมวิบาก ที่มีปืนนั่นป็นนี้ ปืนถึงยอด ครูก็เรียกลงมา ลูกก็ไม่กล้าลงคะ คนอื่นเอาหน้าลงบ้างเอาหลังลงบ้าง ดอมไม่ยอมลง ค้างอยู่บนนั้น ไม่ยอมลง ก็เลยแพ้ เรื่องเพื่อนส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีปัญหา แต่ดอมจะมีปัญหานิดนึงตรงที่แม่ย้ายโรงเรียนบ่อยเหมือนกัน แต่บอกกับดอมว่า ย้ายโรงเรียนบ่อยดีรู้ไหมบอกกับคำว่าคำจะได้มีเพื่อนใหม่ ๆ จะได้รู้จักปรับตัวกับสิ่งใหม่ ๆ ถ้าเราอยู่โรงเรียนเดิมเดียวเราก็เจอแต่เพื่อนเดิม ๆ เนอะ นี่เราจะได้มีเพื่อนเยอะ ๆ เพราะกลัวคำว่าเราคิดแทนคำ เราก็ถามคำว่า “ดอมกังวลใช่ไหม เดี่ยวจะเข้ากับเพื่อนไม่ได้ เดี่ยวเพื่อนมีปัญหาอะไรกับดอมใช่ไหม” ก็จจะแทนใจคำ คำก็จะบอกว่าคำกลัวว่า “ครูจะเป็นยังไงไม่รู้ เพื่อนจะเป็นยังไงไม่รู้” แม่บอกว่า “นั่นแหละเราไปศึกษาดูเราไปเรียนรู้ เดี่ยวเราไปเจอเพื่อนใหม่ ๆ” คำเรียนอนุบาล 1 อนุบาล 2 โรงเรียนหนึ่ง ป.1 ก็โรงเรียนหนึ่ง ตอนนี้ก็ ป.2-ป.3 ก็อีก</p>

<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>โรงเรียนนี้ ปีหน้าแม่ก็ว่าจะย้ายอีกแล้วละคะ</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ที่ย้ายเพราะอะไรคะ ?</p> <p>โรงเรียนแรก ตอนนั้นด้อมมีปัญหาเรื่องเขียน ครูก็ดี ด้อมก็มาเล่าให้ฟังว่าหยิกด้วย ดีด้วย อะไรอย่างนี้ ก็เลยย้าย แต่มาเรียนที่ใหม่ได้ 2 ปี พอติภาวะเศรษฐกิจไม่ดี ก็ย้ายอีก และตอนนี้พี่เค้าก็จบจากที่โรงเรียนที่นี่แล้ว ต้องไปส่งด้อมคนเดียว มันก็ไกล เลยตั้งใจว่าจะย้าย แต่ด้อมเค้าดีขึ้นนะคะ ลายมือก็เรียบร้อยขึ้น แต่คงจะมีปัญหาเรื่องมิติสัมพันธ์ การเว้นช่องไฟ เค้าจะยังไม่ O.K. แต่ถ้าลายมือแต่ละตัว ๆ สวยแล้ว แต่ถ้าเอามารวมกันยังไม่สวย เรื่องเพื่อนนี่ก็เข้ากับเพื่อนได้ ฟังเล่าก็จะมี เจ็ดคนนั่น เจ็ดคนนี่ ส่วนใหญ่จะมีแต่เจ๊ ๆ ค่ะ เค้าเล่นกับเพื่อนผู้หญิงซะมากกว่าผู้ชายไม่ค่อยเท่าไร ไม่ค่อยมีไม่ค่อยกล่าวถึง แต่มีบ้าง ที่บอกว่าเพื่อนผู้ชายเล่นแรง เพื่อนผู้หญิง ก็เล่นกับด้อมได้ เวลาพอไปรีบ ปรากฏอยู่กับกลุ่มสาว ๆ ทั้งนั้นเลย แล้วพอสาว ๆ ถ้าเจอพ่อ ก็จะพากันมาสวีตีคุณพ่อน้องด้อม “หวัดดีคะ ด้อมอยู่ตรงนั้นคะ” “คุณพ่อหวัดดีคะ ด้อมอยู่ตรงนั้นคะ” ก็รู้ว่าเค้ายังมีปัญหาเรื่องเล่นอยู่ ก็คือจะเล่นแรง ๆ ไม่เป็น แต่ตอนนี้ก็ให้ไปเรียนเทควันโดก็ได้เกือบปีนะคะ ทำซ้อมอะไรอย่างนี้ทำได้หมด แต่พอครูจับคู่เตะกัน ก็ร้อง “โอย!! เจ็บจริงนะเนี่ย เตะจริงเลยเธอ” แล้ววิ่งหนีไม่ยอมไม่เล่น ถ้าประกบคู่จะไม่เล่น แต่ถ้าออกท่าทางก็ดีขึ้นนะคะ แบบว่าเหมือนเค้าจะรู้ซำๆ รู้จังหวะของเค้าเยอะขึ้น ซึ่งแต่ก่อนเค้าไม่ได้ตรงนี้ นี่เค้าจะได้ แต่ถ้าครูบอกให้วิ่งรอบสนาม ด้อมจะซีโกง จะแอบเลาะ ๆ ไม่ยอมวิ่งรอบสนามใหญ่ ให้วิ่ง 3 รอบ ครูบอกเห็นด้อมวิ่งรอบเดียว ที่เหลือจะวิ่งเลาะ ๆ แบบไม่ค่อยชอบออกกำลังกาย ด้อมเตะได้คะ ซ้าย ขวา ได้ วิ่งถอยหน้าถอยหลังอะไรก็ได้ขี่จักรยาน ว่ายน้ำได้ แต่จากที่เคยชน ๆ อยู่ไม่เฉย เดี่ยวนี้ชอบเลื้อย ชอบนอนซะมากกว่า ปัญหาเรื่องการกินก็ยังเหมือนเดิมคือไม่กินผักเหมือนเดิม กินยากเหมือนเดิม แต่กินจุ ไม่ค่อยมีปัญหาอะไรเพิ่มเติม บางอย่างก็ดีขึ้น</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>ตอนที่ off service น้องด้อม ก็เตือนแล้วว่า พวกจะเลื้อย ไม่ค่อยรักกีฬา เพราะฉะนั้นต้องดันกันนำดูเลยการเล่นออกกำลังกาย แต่ก่อนนี้เค้ามักจะนั่งหลังค่อม สะโพกกาง ก็ต้องเน้นการออกกำลังกายกลางแจ้งเยอะ ๆ ค่ะ แต่มีก็จะอยู่ เดี่ยวเราจะคุยเรื่องการออกกำลังกายอีกครั้งนะคะ</p>

<p>แม่น้องโอเล่</p>	<p>โอเล่ 6 ขวบ 4 เดือนค่ะ อยู่อนุบาล 3 นะคะ ถ้าเป็นเพื่อนที่เล่นแถว ๆ บ้าน คำเริ่มเล่นเป็นกติกากับเพื่อน ๆ ได้ เด็กที่เล่นด้วยกัน ก็มีทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิงจะโตกว่า เด็กผู้ชายก็จะไล่เลี่ยกับคำค่ะ คำจะเล่นเกมวิ่งไล่จับ แปะแข็ง อย่างเมื่อก่อนแปะอะไร คำก็จะแบบไม่ค่อยรู้กติกาเท่าไร แต่ตอนนี้คำก็เริ่มรู้ว่า แปะแล้วต้องแข็งนะ หยุดนะ คือเล่นที่เป็นกติกาก็ได้มากขึ้น และก็รู้จักการรอคอยมากขึ้น อย่างเช่น ไปงานวันเกิด คำเริ่มที่จะเข้าคิว บางทีคำทำเป็นซุ่มขยายก้วยเตี้ยว คำก็จะไปเข้าคิวรอ หรือว่ามีเพื่อน ๆ เข้าคิว คำก็จะเข้าคิวตามจากเดิมเนี่ย พออยากได้ ก็เข้าไปมอง แล้ววิ่งออกไป ไม่รอ ต้องมีคนเข้าไปช่วยคำ แต่เดี๋ยวนี้ คำค่อนข้างช่วยเหลือตนเองได้ดีขึ้นนะคะ เวลาเล่น ก็เล่นเป็นเรื่องเป็นราวมากยิ่งขึ้น อย่างวันก่อน คำก็เล่นกับเด็ก ๆ แถวบ้าน คล้าย ๆ สร้างบ้านบนต้นไม้ พอตีว่าที่ข้าง ๆ บ้านมีต้นไม้แล้วคุณพ่อคำก็ไปสร้างเป็นคล้าย ๆ กับเอาบันไดไปพาดอะไรอย่างนี้ค่ะ ขึ้นไปอยู่บนต้นไม้คนเดียวให้คุณพ่อเล่าว่าเป็นยังไง คุณพ่อจะเป็นหัวหน้าแก๊งค์เด็กค่ะ</p>
<p>คุณพ่อ</p>	<p>เจตนาคือตั้งใจให้คำออกกำลังกาย ปีนป่าย ก็พยายามเปลี่ยนวิธีการเล่นจากเล่นบนพื้นไปเล่นข้างบนบ้าง ก็ไปสร้างเป็นแผ่นไม้ปูเชือกผูกอะ ให้คำจินตนาการเอง คำจะสู้กับอะไร ก่อนหน้านี้ เวลาเล่นต่อสู้อะไรก็มีใครยิงคำ คำก็ร้องโวยวาย ตอนนี้ก็รู้สึกมีประสบการณ์บ่อยขึ้น ถี่ขึ้น เริ่มสู้คำยิงมา หลบ สู้กลับ ไม่ตาย อะไรอย่างนี้ และก็อย่างที่คุณแม่คำบอก ก็คือรู้จักไปเข้าคิวอะไรอย่างนี้ เวลาไปงานวันเกิด ก่อนนี้จะอดใจไม่ไหว จะเป่าเทียนก่อน เดี่ยวนี้ก็รอได้ดี พาไปบ่อย ๆ จะทำให้คำเข้าใจกติกามากขึ้น เท่าที่สังเกตเพื่อนที่โรงเรียนดูที่วิเออะ ก็ชอบเล่นต่อสู้อะไรอย่างนี้ คำก็จะแรงกลับแบบไม่กลัว คุณพ่อเด็กคนอื่นก็บอกว่า เอออย่างนี้...เอาตัวรอดได้ ช่วงปิดเทอมก็ไปทำกิจกรรมที่โรงเรียนคือ คำไปเรียนศิลปะชั้น คือไปเรียนกับอนุบาล 1 อนุบาล 2 เท่าที่สังเกตคือคำจะอารมณ์ soft ขึ้น หมายถึงรู้จักช่วยเหลือน้อง จู๋น้อง คือถ้าไปเรียนรุ่นเดียวกันคำจะอารมณ์แรงกว่า เพราะอยู่ในบรรยากาศที่อารมณ์แรงในระดับเดียวกัน แต่กับน้อง ก็รู้จักช่วยน้อง อันนี้เท่าที่สังเกตเห็น</p>
<p>อ.กิ่งแก้ว คุณแม่</p>	<p>วิชาการเป็นยังไงบ้าง ?</p> <p>ไม่ได้เร่งวิชาการเลย บางครั้งก็คุยกับคุณครูว่า ขอไม่ทำการบ้านเพราะว่ารู้สึกว่ายังมีเรื่องอื่นที่ต้องทำต้องเสริมให้กับคำมากกว่า ก็ค่อย ๆ คุยกับคุณครูไป มีบางเรื่องที่เหมาะสมเราไม่ได้เน้น แต่คำก็จำได้เอง อย่างคำมีวิชาเรียนเรื่องภาษาอังกฤษอย่างนี้นะคะ ก็จะเป็นช่วงเวลาที่คุณแม่ขอตั้งมาทำกิจกรรม SI ก็เลยคิดว่าคำเรียนภาษาอังกฤษคำคงจำไม่ได้หรอก แต่บางทีก็มีคำพูดคำภาษาอังกฤษออกมาบ้าง แต่ว่าจะไม่ได้เหมือนที่เพื่อนที่คำเรียนกันนะคะ คือคำจะเก็บเหมือนเก็บเล็กผสมน้อยมาพูดบ้างค่ะ</p>

<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>โรงเรียนอะไรที่ไหนเนี่ย อยากู้จริงๆ เลย ?</p> <p>จริง ๆ แล้ว โรงเรียนเค้าก็ไม่ได้มีบุคลากรพิเศษอะไรนะคะ เพียงแต่ว่าถ้ามีน้องที่เป็นเด็กพิเศษ เค้าก็ค่อนข้างเปิดใจ แต่ว่าจะขอให้น้องมีครูประกบไปด้วย คือน้องบางคนนี้อาจจะยังควบคุมตัวเองได้ไม่เต็มที่เท่าไหร่ โรงเรียนก็อาจจะให้มีครูพิเศษไปประกบอย่างนี้ค่ะ แต่ตอนนี้ของโอเล่เนี่ย เดิมก็มีครูพิเศษไปประกบเหมือนกัน แต่ก็ตอนหลัง ๆ พอเค้าโตขึ้น เค้าก็เริ่มควบคุมตัวเอง ได้ดีขึ้นพอตอนอนุบาล 3 ก็ไม่มีครูพิเศษไปประกบแล้วค่ะ</p> <p>เราต้องการแค่นั้นแหละ เราต้องการแคใจเท่านั้น อย่างอื่นไม่ต้อง ที่เหลือทำเอง เพราะบางแห่งใจก็ไม่ให้ จริงไหม</p>
<p>แม่น้องตัน</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p> <p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>เป็นแม่ของน้องตันนะคะ อายุ 8 ขวบ 5 เดือน ตอนนี้อยู่ ป.2 แล้วคะ การเรียนก็พอได้ แต่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณครู คือว่าต้นชั่วโมงไม่ยอมเรียน จะไปเร่งเอาประมาณสัก 20 นาทีสุดท้าย ก็ทันคะ แต่งานไม่เรียบร้อย</p> <p>ต้นชั่วโมง ทำอะไรคะ</p> <p>เล่นคะ นั่งมอง</p> <p>อยู่แก๊งค์เด็กป่วนด้วยนี้ใช่ไหม ?</p> <p>ใช่คะ มีเพื่อนตัวแสบ ๆ ทั้งนั้นคะ ทั้งผู้หญิงผู้ชาย เรื่องเรียน ก็ถามครูว่า เค้าทำถูกไหม ก็ถูกคะ แต่มันไม่เรียบร้อย ตัวหนังสือก็ไม่สวย ครูอยากให้เห็นคัดไทยให้สวยคะ</p> <p>ช่วงที่เค้าเล่น ครูดูไหม ? ทำโทษด้วยไหม ?</p> <p>ก็มีบ้าง บางทีคุณครูบอกว่า รู้ว่าเค้าทำได้ก็ปล่อยเค้า แต่ก็อยากให้เค้าทำพร้อมเพื่อน เพราะว่าไปรบกวนสมาธิเด็กคนอื่นนะคะ แต่ก็พอทำได้ ตอนนี้มีเรื่องภาษาอังกฤษ ที่ยังไม่ค่อยเท่าไร แต่ก็ยังดีขึ้นกว่าแต่ก่อนคะ</p> <p>คราวที่แล้วแนะนำเรื่องท่องศัพท์ที่ใช่ปะ พอได้บ้างหรือยัง ?</p>

คุณแม่	ตอนนี้พอได้แล้วค่ะ ก็ดีขึ้นมานิดนึง แต่ก็ยังไม่มาก
อ.กิงแก้ว	คงจะประมาณปีครึ่ง กว่าเค้าจะแยก phonic ได้ เดี๋ยวเราจะคุยเรื่องนี้อีกที
คุณแม่	มีช่วงหนึ่งที่ป่วยมาก คือเค้าต้องแก้อีตัวนึงที่มันหลวม เค้าบอกว่าแก้อีมันไม่แน่น เค้าเลยไม่ อยากทำงาน เค้ากังวลกับแก้อีตัวนั้น ครูก็เลยจัดการเปลี่ยนให้ค่ะ
อ.กิงแก้ว	พวกป่วยเพื่อน มักจะเป็นพวกเฉื่อยช้าไหมคะ ตามทฤษฎี พวกเฉื่อยต้องเติม sensory คือต้อง วุ่นนะ พอฉันอิมแล้ว ฉันจึงจะนิ่งได้ แต่น้องต้นไม่ใช่คนเฉื่อย ระบบไม่เฉื่อย ระบบของเค้าไว มาก ไวแล้วออกซึกิ้วด้วย เพราะฉะนั้นถ้าเราไม่ค้นหาสาเหตุที่แท้จริง แค่แก้อีโยกมัน มันก็ เป็นต้นเหตุได้ เพราะค่านิ่งแล้วเค้าเสียศูนย์หรือเค้ากลัว
อ.กิงแก้ว	ใช่ค่ะ เค้ารู้สึกว่ามันไม่สมบูรณ์แบบนะค่ะ ก็คือทุกอย่างเค้าต้องให้สมบูรณ์แบบ ดินสอก็กต้อง แหลมเนี่ยบ แล้วก็ต้องครบด้วย เห็นดินสอเพื่อนไม่แหลมไม่ได้ บริการเหล่าให้หมด จนต้องเอา กบเหลาดินสอไปโรงเรียนนะค่ะ
คุณแม่	ไปโรงเรียนตอนนี้ยังมีปัญหาอะไรอยู่ไหม ?
อ.กิงแก้ว	ก็มีที่คุณครูบ่นมาทีนี้แหละ คือไม่ยอมเรียนตั้งแต่ต้นชั่วโมง ต้องรอให้ท้าย ๆ ชั่วโมง มาเร่ง ตอนท้ายมันก็จะไม่ค่อยทัน
คุณแม่	อารมณ์เสียมั๊ย ?
อ.กิงแก้ว	ก็มีบ้างค่ะ แต่ไม่มากแล้ว บางครั้งก็จะมีจดการบ้านไม่ทันเพื่อน แต่มีความสามารถพิเศษคือเอา ของเพื่อนมาลอก เพื่อนก็เลยไม่ได้ทำ
คุณแม่	ปัญหาก็คือต้องมีกรอบให้เค้า มันถึงเวลาแล้ว
อ.กิงแก้ว	ค่ะ ต้องมีระเบียบวินัย ตรงนี้ที่มีปัญหา ตรงอื่นก็ไม่ค่อยเป็นไรแล้ว
	ส่วนของต้นข้าวเป็นยังไงพอทราบไหม ? (คุณแม่ น้องต้นสนิทกับคุณแม่ น้องต้นข้าว คุณแม่ของ

	ต้นข้าวยังไม่ถึง)
คุณแม่	ตอนที่เจอกัน 2-3 วันก่อน ต้นข้าวมีอาการขึ้น ๆ ลง ๆ คือเค้าตื่นเต็นง่าย วันนั้นไปดูหนังกัน ต้นข้าวเค้าก็กระดก ๆ ตลอดเวลาเลย คือเค้าตื่นเต็น
อ.กิงแก้ว	ไปดูเรื่องอะไรล่ะ?
คุณแม่	เรื่องสงครามขงปุยอะไรนี่แหละคะ
อ.กิงแก้ว	ทำไมไม่เอาบางกว่านั้นหน่อยล่ะ เล่นหนักจัง
คุณแม่	เด็ก ๆ เค้าเลือกเองค่ะ ปรากฏว่าต้นข้าวนั่งไม่ติดเลย
อ.กิงแก้ว	ก็เห็นเป็นโอกาสก็ได้เนะ เห็นเป็นโอกาสพัฒนาก็ได้ แต่ถามว่าอายุขนาดนี้ ไม่ดูหนังขนาดนี้ได้ไหมมันก็ยัง O.K อยู่นะ แต่ถ้าเพื่อนเค้าดูกัน อยากดูด้วย ก็ต้องประจบนะ
คุณแม่	แต่ต้นข้าวก็ไม่ลูกนะคะ
อ.กิงแก้ว	เดี๋ยวจะเหมือนคลิบ puppet ใครยังไม่เห็นบ้างคะ ? (ในวีดิทัศน์การบรรยายสำหรับผู้เริ่มต้นใหม่ของอ.กิงแก้ว) เด็กตื่นเต็น หลุด เอาเก้าอี้ขึ้นมาพาดหัวตัวเอง เค้าถ่ายเป็นคลิบตกลงไปใน youtube แต่เรามองเห็นเด็กพัฒนาการร่วง
คุณแม่	ส่วนอย่างอื่นก็คืออยู่ค่ะ ระดับคะแนนก็อยู่ที่ดีมากเลย คราวที่แล้วต้นข้าวได้เกรด 4 เต็ม
แม่น้องก้อง	ลูกอายุ 8 ขวบเต็ม ตอนนี้เรียนอยู่ ป.3 พูดถึงปัญหาที่ก่อนหน้านี้ยังเป็นปัญหาที่คือเรื่องของกล้ามเนื้อ อันที่ 2 คือเรื่องการประสานงาน อันที่ 3 ก็คือความอ่อนล้า จะล้าง่ายกว่าคนอื่น ไม่ว่าจะกล้ามเนื้อหรือว่าสมอง ก็จะมีรู้สึกว่าล้าเร็วกว่า เอาเรื่องสมองก่อน อย่างครูให้คิดเลข พอดีน้องไปเรียนในห้อง gifted แต่ตัวเค้าไม่ได้เป็น gifted นะคะ แต่ถูกเลือกเข้าไปห้องทับ 1 ทับ 2 เพราะฉะนั้นการเรียนจะเข้มข้น ครูทุกคนก็จะบอกเลยว่าน้องก้องเนี่ยเป็นนักลอกที่เก่งที่สุดเราก็คิดว่าลูกเราทำไมได้รึเงาะ ก็พยายามให้เค้าทำเอง พอกลับมาถึงบ้านเค้าก็จะบอกว่า “แม่..ครูให้เยอะเกินไป คิดมาก สมองจะพัง คอมพิวเตอร์จะแฮงค์ ลอกเพื่อนง่ายกว่า จะได้ไม่ต้องเปลืองสมอง” แต่จริง ๆ มาจับทำ ก็ O.K. ทำได้ แต่ชี้เกี้ยว บอกสมองมันล้า คอมพิวเตอร์จะพัง

เรื่องที่ 2 เรื่องของกล้ามเนื้อ คำจะเขียนได้ไม่นาน จะเมื่อย เขียนไม่ทันเพื่อน เขียนไม่สวย ปัญหาที่จะเกิดขึ้น อย่างเช่นเค้าเล่าว่า “แม่ ครูเค้าว่าหนูทำงานช้า” วิกฤตคือโอกาสค่ะ เราก็ใส่เลย “ทำไมล่ะ” “เนี่ยครูเค้าว่าหนูช้า” “ครูไม่ยุติธรรมเลย” “ทำไมไม่เข้าใจเราเลย เขียนเร็วแล้วนะ แต่ครูชอบที่เราเขียนช้า” “แล้วทำไมล่ะ” เราก็พยายามใส่ floortime ให้เค้าคิด เหตุผลให้เค้าคิดแก้ปัญหาด้วยตัวเองทุก ๆ ครั้งนะคะ บางทีก็จะโทษว่า “เนี่ยครูไม่เข้าใจ คำทำอย่างนี้กับหนูเค้าว่าหนู คำค่าหนูนะ” แต่แม่เข้าใจว่า ไม่ได้ด่ารุนแรงหรอกค่ะ อาจจะบอกว่าเธอน่ะทำช้าอย่างนี้แต่ลูกชอบที่จะต่อเติมให้มันรุนแรง สุดท้ายก็จะจบว่า “อ้อ..เดี๋ยวครูก็ตกลนรก ทำกับเราไม่ดี” เราก็ใส่ต่อ “จะแก้ไขยังไง” เป็นการฝึกกระบวนการคิด สุดท้ายลูกก็ได้คือ คำรู้สึกว่าคุณต้องทำให้มันเร็ว เร็ว แต่ไม่สวยก็ได้ เราต้องคุยกับครูค่ะ สรุปว่าเราจะให้ลูกแก้ปัญหา ก่อน สุดท้ายเราก็เข้าไปเสริมกับคุณครูว่า ลูกมีปัญหา นะ แต่ลูกได้เป้าหมายตามที่ครูบอกรีเปลา ครูบอกว่า O.K มีการบ้านส่ง เรียนเข้าใจ เราถือว่า O.K แต่สายนี้อีกเรื่องนึง ครูก็เข้าใจค่ะ เราพยายามเน้นว่า 1. ลูกต้องมีกระบวนการแก้ไขปัญหาของตัวเอง 2. เราอาจจะต้องไปคุยกับครูบ้างเพื่อให้ครูเข้าใจ ส่วนเรื่องที่ 3. ที่เป็นปัญหาคือเรื่องของการเคลื่อนไหว เพราะฉะนั้นการแข่งขันกีฬาจะมีปัญหามากนะคะ อย่างเช่นง่าย ๆ นะคะ การแข่งขันกอล์ฟลูกบอล คำเล่นเป็นทีม ลูกก็จะกลับมาบอก “แม่ทะเลาะกับเพื่อน” “ทำไมล่ะ” “เพื่อนมันว่าหนูเป็นคนทำให้แพ้” เราก็ใส่ floortime เหมือนเดิม “เพราะอะไร ยังไงจะแก้ไขยังไง” จนลูกรู้ว่าอารมณ์ตอนนั้นมัน peak มากเลยนะ มันโกรธ แล้วหนูทำไง “หนูก็ต่อยกับเพื่อน” “แล้วหนูทำยังไง และต่อไปจะทำยังไง แล้วถ้าเกิดเหตุการณ์อย่างนี้เราจะทำไง” เราก็คือใส่ไปเรื่อยค่ะ จนลูกรู้อารมณ์แต่จริง ๆ เราก็ช่วยด้วยการไปบอกครูว่า ลูกมีปัญหากล้ามเนื้อ ครูก็เข้าใจและพยายามที่จะเคลียร์ปัญหา “หนูต้องเข้าใจนะเพราะว่าเด็กแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน จะไปเคลียร์กับเพื่อนให้ O.K. จบ เราก็พยายามแก้ปัญหาหลักใหญ่ๆ นะคะ เช่นลูกยังต้องฝึก SI ต่อ นะคะ ลูกต้องฝึกกล้ามเนื้อต่อ ลูกมีปัญหาเรื่องของการทรงตัวกับกล้ามเนื้อหลัง เราก็ฝึกยิมต่อ ซึ่งทำให้ตอนนี้ดีขึ้นเยอะมากนะคะ ต่อไปปัญหาเรื่องวิชาการ ปีนี้แปลกนะคะ ปีนี้พัฒนาการขึ้นเยอะมากเลย สมัยก่อนเชื่อไหมคะอนุบาล 3 ลูกยังอ่านหนังสือไม่ออกเลย ป.1 ก็ยังสะกดคำไม่รู้เรื่องมาก พอมา ป.2 มันมาเองงมากเลย ลูกติด top ten ทั้งที่เด็กนักเรียน 500 คนติด top ten วิทยาศาสตร์ต้องไปสอบ สสวท. ภาษาอังกฤษแต่ก่อนไม่ได้เลย แม่ก็พยายามสอนให้สนุก ใช้ phonic แม่คิดแล้วก็มาสอน phonic กับลูก ตอนหลังลูกก็เป็นตัวแทนภาษาอังกฤษไปสอบห้องอื่น ไม่รู้มันมาได้ยังไง แต่เราก็พยายามเสริม พอกลับมาบ้าน ก็ขอสรุปบทเรียนสักครึ่งชั่วโมง คือคุยให้คำฟัง บทเรียนมันเป็นอย่างนี้น้อย่างนั้นนะ แล้วก็พยายามเน้นกีฬาให้เค้าออกกำลังกาย และใช้เวลา floortime ส่วนเรื่องของเพื่อน คุณแม่ก็พยายามจับจุดว่า ตอนนี้เพื่อนเล่นอะไรโดยถามจากลูกว่าเล่นอะไร สมมติว่าเพื่อนเล่นของกันดั้มนะ เราก็ไปโหลดหนังสือที่เป็นช็อต ๆ ให้ลูกรู้ก่อนว่าอย่างนี้นั้นคือกันดั้ม C กันดั้ม Z อะไรอย่างนี้เป็นช็อตสั้น ๆ เข้า iPad

	<p>ให้เค้าดู โดยการมีกำหนดคะแนน ไม่ได้ดูเรื่อยเปื่อย ดูคู่กับเราคืนหนึ่งประมาณ 10-15 นาทีแล้วเราก็อาข้อต้นนั้นมาเล่นเป็น floortime ของเรากับลูก แล้วก็ถามว่ามีเรื่องอื่นใหม่ เรื่องเล่นของผู้ชายมักจะเป็นแนวต่อสู้ อุลตราแมน โปรแกรมอะไรอย่างนี้ค่ะ ก็ทำให้เค้าไปเล่นกับเพื่อนในแบบที่เพื่อนเล่นได้ ระหว่างนี้ได้ความสนุกสนานด้วย แล้วเราก็จะใส่พัฒนาการเข้าไปด้วยว่าเพราะอะไร ยังไง ตัวนี้มาช่วยเพราะอะไร จะเอายังไง พยายามฝึกไป ตอนนี้อีกพัฒนาการโดยที่มีคู่มือก็คือน้องผู้หญิงอีกคนนึงใกล้จะ 5 ขวบจะเป็นคู่มือ ถ้าพ่อแม่ไม่อยู่บ้านเค้าก็จะเล่นกัน 2 คน เอาตัวตุ๊กตุนตุ๊กตาโปรแกรมมาสู้กันมารบกันด้วยเหตุผล “ฉันทิวแล้วนะฉันทิวจะไปกินข้าวทำไมเธอไม่พาฉันทิวไป” อะไรอย่างนี้ค่ะ น้องเป็นคนช่วยพี่ พี่ก็จะเป็นคนคิดเหตุผล ก็เล่นแบบ playful obstruction บ้าง เล่นอะไรอย่างนี้เค้าก็ O.K. ก็ถือว่าพัฒนาการปีนี้น่าชื่นชมมาก</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>มันก็น่าจะสมกับแรงที่ทุ่มลงไปนะคะ แต่รู้สึกว่าคุณมีส่วนคล้ายกับน้องดอมอยู่นะ เรื่องร่างกาย</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>จะยุกยิก อาจจะเฉื่อยนะคะ เค้ายังไม่เลื้อย คือนั่งโต๊ะเนี่ยคะ ครูก็สอนไป นี่ก็จะคันหิบบ้างไอนุ่นหิบบ้างของในกระเป๋าคูกรูก็สงสัยมาถามว่าทำไมไม่อยู่เฉยเลย แล้วก็ดูเหมือนไม่ฟังครู พอครูถามปรากฏว่าเค้ารู้เรื่องมากกว่าคนฟังครู แม่ก็เลยบอกว่า ครูขา ครูก็ต้องช่วยฝึกนิสัยลูก ครูก็ดีค่ะ เรียกให้ไปนั่งเก้าอี้ติดกับครูประจำชั้น ก็ดีค่ะ นั่งอยู่ตลอดตั้งแต่เข้าชั้นเรียนไม่ไปไหน ครูคนอื่นก็เข้ามาสอน ลูกก็ยุกยิกอีก อาจจะต้องให้คนมาช่วยอยู่ด้วยอะไรอย่างนี้ แต่คุณครูมีความเป็นครูจริง ๆ นะคะเค้าเห็นเค้าก็จะช่วยเด็กค่ะ ทำให้เค้ามีสมาธิดีขึ้นค่ะ</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>เป็นเพราะเค้าติด top ten หรือเปล่าเค้าถึงถูกไปอยู่ห้อง gifted</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>คือช่วงนี้เป็นระบบของโรงเรียนรัฐบาลนะคะ เค้าจะพยายามหาเอาเด็กที่เป็นหัวกะทิกะ สอบเข้ามาอยู่ห้องนี้ การสอนจะเข้มข้นมากขึ้นค่ะ</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>สำหรับตัวเองนะ Gifted ก็เป็นเด็กพิเศษแบบหนึ่ง พิเศษคนละทิศละทาง คุณแม่สังเกตไหมเด็กในห้องเป็นไงบ้าง</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ดูแล้วก็ระดับเดียวกับลูกเรา เราก็พยายามถามนะว่าลูกเราแตกต่างจากลูกคนอื่นไหม ก็เล่นได้ก็มีปัญหาตรงกล้ำมเนื้อกับยุกยิกค่ะ</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>เค้ามีโอกาสดอกกำลังกายก่อนเรียนสัก 5 นาที 10 นาทีไหม</p>

<p>คุณแม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>มีค่ะ</p> <p>เดี่ยวตอนคุยเรื่อง phonic ช่วยเสริมให้ด้วยนะคะ ตัวเองไม่ได้มีประสบการณ์เยอะ เพียงแต่ว่าขอเข้าไปดูหลักสูตร phonic ว่าเค้าทำกันยังไง</p>
<p>แม่น้องวันใหม่</p> <p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>น้องวันใหม่ 8 ขวบ น้องสาวเค้า 6 ขวบค่ะ น้องก็ช่วยเหลือพี่ได้ค่อนข้างเยอะ เพราะน้องพูดเก่ง น้องก็เล่นกับพี่ตลอดทั้งวัน วันใหม่ฝึก SI ตอนนี่ครู SI ก็มาดูที่โรงเรียนบ้างมาสังเกตการณ์ เพื่อที่จะไปปรับตอนที่ฝึก ตอนนี้น้องวันใหม่ยังแยกตัวอยู่นะคะ แต่ก็ยังพอที่จะสังเกตเพื่อน แล้วเข้าไปเล่นกับเพื่อนบ้าง แต่ก็ยังไม่เหมือนคนอื่น ตอนที่อยู่นูบาลก็มีปัญหาเรื่องกล้ามเนื้อมือ เขียนหนังสือช้า แต่เค้าเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือ คืออ่านตั้งแต่ตอนที่ยังไม่พูด เค้าจะจำเป็นตัวอักษร เป็นสัญลักษณ์ เราจะดูเหมือนเค้าอ่านออก แต่ไม่ใช่ เค้าจำเป็นคำ ๆ เป็นภาพค่ะ พอเค้าอ่านหนังสือ เค้าอ่านหนังสือได้เร็ว มาเริ่มเขียนตอนประมาณ ป.1 เทอม 2 กล้ามเนื้อมือไม่ค่อยมีแรงเท่าไร ก็ฝึกค่อนข้างเยอะ ทั้งปั่นดินน้ำมัน ออกกำลังกายฝึกกล้ามเนื้อมือ ตอน ป.1 มีปัญหาเยอะมาก ของหาย โดนเพื่อนแกล้ง เห็นปัญหาชัดมากค่ะ ตอนอนุบาล 3 พวกเค้ายังเด็ก ๆ ด้วยกัน พอมา ป.1 เจอทั้งเพื่อนแกล้ง มีแบบเขียนบนเสื้อนักเรียนด้วยค่ะ ที่โรงเรียนค่อนข้างปล่อย เวลาถามเค้าก็ไม่ค่อยกล้าบอก เพราะเค้ากลัวว่าคุณแม่จะไปว่าเพื่อน เค้าเป็นเด็กที่ไม่ชอบความรุนแรง มีเรื่องหรือว่าโดนใครว่า เค้าจะปิดหูทันที ทั้ง ๆ ที่บ้านไม่เคยทะเลาะกันรุนแรง คุณพ่อคุณแม่ไม่เคยทะเลาะกันเสียงดังใส่กัน จะพูดกันเบา ๆ เค้าก็จะเอามือปิดหู เป็นคนไม่ชอบเสียงดัง และถ้าคุณครูหรือหนังสือแม้กระทั่งหนังสือการ์ตูน ถ้ามีทะเลาะกันเสียงดัง เค้าจะรับไม่ได้ จะวิ่งหนีเอามือปิดหูไปเลย ตอนหลัง ๆ ก็คือฝึกแบบเล่นแล้วค่อย ๆ เพิ่มทีละนิด ให้เค้ารับได้ และค่อย ๆ อธิบายให้เค้าฟังว่ามันเป็นละครต้องเจอแบบนี้ กับเพื่อนก็เหมือนกันค่ะ ถ้าเพื่อนชวนทะเลาะ เค้าจะเดินออกมาเลย ไม่ฟังต่อว่าคืออะไร เพราะอะไร เพื่อนกึ่งว่า “อ้าวเป็นอะไร ทำไมเดินหนี”</p> <p>นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราถึงต้องขยายตัวตนของเด็กให้กว้างทุกอารมณ์ พัฒนาการน้องวันใหม่เองมี constriction คือความกว้างของตัวตนไม่พอ รองรับช่วงอารมณ์โกรธไม่ได้ วันนั้นที่เราเล่นบทบาทสมมติกันจะเห็นว่าพอเราเริ่มสนุกใจดี เค้าก็จะเปลี่ยนเรื่อง และระบบการคิดของเค้าจะชะงัก นี่คือเหตุผลว่าทำไมเราต้องตั้งหน้าตั้งตาขยายให้ได้อารมณ์พวกนั้น ขยายจนรับได้สู้อย่างของโอเล่ที่ยอมถูกยิง ยอมเป็นฝ่ายยิง รวมทั้งต้นข้าวที่ไปดูหนังตื่นเต้น ทำไมหมอบต้องตั้งหน้าตั้งตาแน่นจะเอาเรื่องนี้ให้ได้ ไม่อย่างนั้นจะรองรับความโกรธก้าวร้าวในห้องเรียนไม่ได้ อย่างน้อยเสียงเพื่อนได้ ทนรับสีหน้าท่าทางแบบนั้นได้ สามารถสื่อสารในขณะนั้นได้</p>

<p>คุณแม่</p>	<p>ตอนหลังเค้าก็จะมีสื่อสาร มาเล่าให้ฟังว่า เพื่อนเค้าไม่ชอบให้ทำ คือตอนแรกไม่เอาเลย ไม่มีมาบอกเลยว่าอะไร คือหนืออย่างเดียว ตอนหลังเค้าจะมีมาบอกว่า “เพื่อนไม่ค่อยชอบผมครับ” “ทำไมละ วันใหม่ทำอะไร” ก็จะถามเหตุผลเค้า แล้วบางทีก็ถามเค้าว่า แล้ววันใหม่ทำยังไง ตอนแรก ๆ เค้าก็จะบอกว่า “ผมก็ไม่เล่นกับเค้า” “ผมก็คือเดินหนือออกมาเลย” ตอนหลังก็ค่อย ๆ แนะนำเค้า คือแต่ละเรื่องจะมีเหตุการณ์ มีเหตุผลต่าง ๆ กันไป ก็ค่อย ๆ แก้ปัญหาไป ทำยังไงเค้าถึงจะเริ่มเข้าไปคุยได้ น้องของเค้าเป็นคนทีเล่นแล้วเอาจริง น้องเลยช่วยได้เยอะนะ ค่ะเรื่องนี้อย่างเวลาน้องโมโห “ทำไมละ ทำไมเธอถึงทำกับฉันอย่างนี้ เธอเล่นอย่างนี้ได้ยังไง มันผิดนะ เธอขี้โกง” น้องเค้าจะเป็นคนทีจะไม่ยอมจบง่าย ๆ นะคะ จะค่อนข้างยื้อ น้องก็จะช่วยได้เยอะค่ะ เท่าทีสังเกตช่วงแรก ๆ พี่ก็จะเดินหนือ โดยไม่พูดว่า ฉันไม่เล่นกับเธอแล้วนะ หรือว่าเปลี่ยนเรื่องเล่นหรืออะไร จะเดินหนืออย่างเดียวนะ น้องก็จะตามบอก “เธอ เธอทำอย่างนี้ไม่ได้ นะ เธอกลับมาคุยกับฉันให้รู้เรื่อง เธอต้องเล่น” อะไรอย่างนี้ ตอนหลังเค้าก็เริ่มกลับมาสนใจน้อง สนใจอารมณ์ของน้อง “แม่ครับน้องโกรธผมมากเลย ทำไงดี” ก็ค่อย ๆ แนะนำเค้าได้</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>สำหรับคนทีไม่รู้จัก floortime ถ้าดูเฟิน ๆ ตรงนี้ โอ้โห...ลูกหลานในฝันเลย เด็กดีมาก อะอะขอโทษก่อน</p> <p>“ขอโทษ” เป็นคำหลัก ๆ ของเค้าเลย ตอนหลัง ๆ ก็ได้ยินน้อยลงแล้วค่ะ คือไม่ว่าจะทำอะไรผิด เหตุการณ์อะไร ยังไง พอเห็นคนสีหน้าไม่ดีบ๊ีบ ขอโทษแล้ว “ขอโทษครับ ๆ” บางทีเสียใจก็ขอโทษครับ แล้วก็ทีเจอยังมีปัญหาเรื่องแยกตัวอยู่ ล่าสุดนี้ไปหัวหินกัน มีเด็ก 6 ,8 , 10 ขวบ ประมาณ 4-5 คนทีเข้ามาเล่นด้วย วันใหม่ก็พยายามแยกตัว น้องก็เดินมาตาม น้อง 6 ขวบก็จะเดินตามทีวันใหม่ เค้าก็จะก้มหน้าหนี แต่น้องเค้าจะไปเล่นในกลุ่มของเพื่อนทีโตกว่า ยิงน้ำสาดน้ำอะไรอย่างนี้ค่ะ แม็ก็นั่งมองอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมงได้ เห็นเค้าเดินหนือตลอดแยกตัวตลอดก็เลยเข้าไปเล่นกับเค้าเล่นหาเหรียญกัน ก็โยนเหรียญเล่นในสระน้ำ ทีสังเกตก็คือว่าลูกจะ “ไม่มีการวางแผน” จะไม่เข้าไปแย่ง ไม่มีเป้าหมาย คือขนาดโยนแบบไกล ๆ เค้า เค้าก็ยังไม่เข้าไปน้องทีอยู่ไกลกว่าไปถึงก่อน พอน้องชนะ ลูกก็จะโวยวายบอกว่า “ทำไมน้องชนะอีกแล้ว” แต่วันใหม่เค้าจะค่อย ๆ เดินเหมือนกับไม่ได้มีเป้าหมายว่า ฉันจะต้องไปเอาเหรียญนี้แล้วฉันจะชนะรอบต่อไปฉันจะวางแผนว่าฉันจะทำอย่างไรอะไรอย่างนี้ เป่ายิ่งจุบก็เหมือนกันเค้าจะมั่วออก ๆ ไปไม่ได้สนใจว่าคราวต่อไป ฉันจะออกอะไร คราวนี้ฉันออกกระดานนะ คราวหน้าจะออกอะไร ต้องคอยกระซิบเค้าข้าง ๆ ว่า “วันใหม่ลองดูใหม่ว่า คราวหน้าเค้าจะออกซ้ำเดิมรีเปลา” ค่อย ๆ กระตุ้นให้เค้าคิด</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>ถ้าถามว่าจะใช้คำศัพท์ว่า “การวางแผน” ไหม มันไม่เชิงนะคะคุณแม่ แต่ว่ามันเป็นที</p>

	<p>ภาษาอังกฤษเรียก assertiveness คือความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะ จะต้องสู้กัน มันคือการสู้กันเลยว่าใครดีใครได้ ใครถึงก่อนได้ก่อน ซึ่งเคยบอกไว้ในเลคเชอร์มันอยู่ line เดียวกันกับความโกรธก้าวร้าว มันต้องรับได้ มันไม่ใช่การวางแผนสั่งการ แบบเดินไปเปิดตู้เย็นเอาขนมมากินนั่นคนละเรื่อง นี่คือการมุ่งมั่นเอาชนะ ซึ่งมันต้องสร้างเหมือนกัน ตอนหลังเลยเน้นว่า วันใหม่ต้องเล่นบทบาทสมมุติที่จะรองรับความอยากจะเอาชนะ เพราะว่ามันจะมาพร้อมกับการอยากเอาชนะ ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง การประมวลการคำนึงก็คืออารมณ์นี้ใช้ใหม่ค่ะ การจะติดต่อกับใครแล้วของที่หลายคนต้องการมันมีขึ้นเดียว ก็อารมณ์นี้ เพียงแต่มันอยู่ในสิ่งที่สังคมยอมรับเพราะถ้าไม่สู้เลยตลอดมันก็ไม่ได้นะ ของบางอย่างก็ต้องปกป้อง ของบางอย่างก็ต้องสู้ สู้กันในกติกาที่สังคมยอมรับ</p>
<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>ใช้ค่ะ พูดถึงของที่ต้องปกป้อง เมื่อก่อนตอนที่อยู่ ป.1 ป.2 เค้านจะไม่รักษาของเลยคะ เพื่อนอยากได้อะไร ก็ให้หมดเลย ไม่ตามทวงคืน แต่ถ้าเปรียบเทียบกับน้องเนี่ย เพื่อนใช้เสร็จ เค้านต้องไปตามทวงคืน ก็เลยมีข้อเปรียบเทียบว่า มันต้องปรับอีกค่อนข้างเยอะในเรื่องการหวงของอะไรอย่างนี้คะ และเรื่องการเรียนของวันใหม่ ตอนแรกดูเหมือนจะมีปัญหา จนเราคิดว่าน่าจะต้องซ้ำ ป.1 เพราะวา ป.1 เค้านเริ่มเขียน ในขณะที่เพื่อนเขียนไปจนถึงไหนแล้ว แต่เรื่องการอ่านก็แปลกนะคะคือถ้าเค้าอ่านในใจ เค้านจะจับใจความได้ค่อนข้างมากและเล่าออกมาเป็นเองเป็นราวได้ แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่เค้าอ่านออกเสียงเค้าจะไม่ค่อยได้อะไร</p> <p>เป็นไปได้นะคะ คนบางคนไวเสียงแม้กระทั่งเสียงตัวเอง ขอแค่เสียงในใจก็พอ แต่คุณครูจะชอบให้อ่านออกเสียง เพราะคุณครูอยากรู้ว่าลูกออกเสียงถูกไหม อ่านออกเสียงในบ้านกับแม่กับอ่านออกเสียงในชั้นกับครูนั่นคนละเรื่อง มีปัจจัยอื่นมาปนนะคะ มันตื่นตื่น สายตาทุกคู่มองมา เพราะฉะนั้นจะให้เด็กที่ไวต่อความรู้สึก จะทำได้ไม่สมบูรณ์ ที่นี้ก็ต้องมาดูว่าที่บ้านอ่านออกเสียงได้หรือเปล่า ถ้าอ่านออกเสียงที่บ้านไม่ได้ ก็แปลว่า เค้านไม่ได้ แม้กระทั่งเสียงตัวเอง</p>
<p>คุณแม่</p>	<p>เรื่อง sensitive กับความรู้สึกด้วย อันนี้ก็เป็นมาก เค้านบอกว่าเค้าไปชอบพี่ ป.4 อยู่คนนึง แล้วก็เขียนจดหมายไปจะถามอะไรที่เค้าสักอย่าง แต่คุณครูเห็นก่อน คุณครูเลยเอาจดหมายไปแล้วบอกว่า “วันใหม่ การบ้านครวที่แล้วเธอไม่ส่งครูนะ แต่เธอมีเวลาไปเขียนจดหมายหาสาว” เค้าน sensitive มากคะ รู้สึกว่ามันเป็นเรื่องน่าอายมาก เป็นหลาย ๆ อาทิตย์ที่เค้าไม่อยากจะมองหน้าคุณครู แม่ก็เลยเข้าไปคุยกับคุณครูว่า ขอให้ปรับได้ใหม่ว่าอยากจะหยิบเรื่องนี้มาเป็นเชิงบวกนะคะ ถ้าเค้าชอบพี่ ป.4 เหมือนกับที่เราสานสัมพันธ์ให้เค้ารู้สึกว่าการที่เค้าจะพูดกล้าที่จะแสดงออกกับคนอื่นมากขึ้น</p>

อ. กิ่งแก้ว	ปัญหาอยู่ที่ว่า ครูก็ไม่ได้ตั้งใจ อาจจะแฉวเล่น ถามว่าเด็กอายุหรืออะไร มันก็โอเคนะ ครูเล่นหน้าชั้นเลย
คุณแม่	เหมือนสมาธิเค้าไม่ค่อยดีเวลาอ่านออกเสียงค่ะ แล้วก็มีปัญหาเรื่องการออกเสียง เค้าจะออกเสียงวรรณยุกต์แบบเพี้ยน ๆ ก็พยายามติวกันหลายรอบในเรื่องของการอ่าน มันก็ยากนะคะ ภาษาไทยวรรณยุกต์กับเสียง รูปกับเสียงไม่ตรงกัน
อ. กิ่งแก้ว	เค้าก็ยิ่งกังวลใหญ่ เวลาอ่านออกเสียง มัวแต่พยายามอ่านให้ถูก มันจะไปเหลือสมองส่วนไหนไปจับใจความ
อ. กิ่งแก้ว	เสียงพูดของเค้ายังไม่ชัดดีใช่ไหมคะ?
คุณแม่	ใช่ค่ะ....อีกเรื่องหนึ่งคือ เค้าจะมีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์ค่ะ เค้าจะจำพวกธาตุอะไรต่าง ๆ ในตารางธาตุ เค้าสนใจเรื่องสารเคมี สนใจเรื่องฟิสิกส์ที่ค่อนข้างแบบก้าวหน้า คือจะคัน ๆ internet อ่านหนังสือ เค้าจะใช้เวลาอ่านหนังสือ วันหนึ่งจะถือหนังสือติดตัวตลอดค่ะ ตอนนอนก็จะเอาหนังสือขึ้นไปด้วยแล้วก็นอนข้าง ๆ หนังสือ อันนี้ก็เป็นปัญหาที่ทำให้เค้าแยกตัวจากเพื่อนเหมือนกัน เล่นน้อยลง กล้ามเนื้อเค้าก็จะไม่พัฒนาเต็มที่ ตอนนี้เค้าขี้จุกจิกมากขึ้นมา เล่นกับเพื่อนมากขึ้น ทำให้เค้าดูแข็งแรงขึ้น แต่ถามว่าเท่า ๆ กับเด็กคนอื่นไหม ไม่นั่นเอง ยิ่งเทียบกับน้องที่อายุ 6 ขวบน้องดูแข็งแรงกว่ามาก เค้าใช้เวลาในการอ่านค่อนข้างเยอะ ซึ่งเราก็พยายามจะดึงเค้าออกมาเหมือนกัน แต่ก็อยากถามคุณหมอจริง ๆ แล้วมันควรส่งเสริมหรือเปล่า
อ. กิ่งแก้ว	ถ้าเราพยายามดึงเค้าออกมา สงสัยจะดึงไม่ได้ เราก็ต้องเข้าไปเล่นด้วยกันนี่แหละค่ะ โจทย์คือจะทำให้ความสนใจตารางธาตุ กลายเป็นการพัฒนาการวางแผนสิ่งการกล้ามเนื้อและการสื่อสาร ได้อย่างไร เราต้องเข้าไปมีส่วนร่วม เราจะส่งเสริมยังไง มันขึ้นอยู่กับว่าเราต้องการอะไร มีบางคนเหมือนกันเค้ายอมเสียหลายอย่าง ลูกไม่เล่นกับเพื่อน ผูกเชือกทรงเท้าไม่เป็น หาของกินเองไม่ได้ แต่เค้าได้นักคณิตศาสตร์ชั้นยอดที่ผลิตทฤษฎีใหม่ขึ้นมา เพราะโลกนี้มันต้องการความหลากหลาย แต่ในฐานะพ่อแม่ อยากได้ไหม เราจะเสียสละลูกเพื่อประเทศชาติหรือมนุษยชาติ เพื่อให้ต่อไปข้างหน้าเค้าอาจจะแก้ภาวะโลกร้อนหรืออะไรก็ตาม แต่ปัญหาก็คือ เขาจะเป็นนักวิทยาศาสตร์อย่างที่ทำได้หรือเปล่านั้นไม่รู้ อันนี้เป็นข้อที่ 1 ส่วนข้อที่ 2 จะเสียสละลูกที่เกิดมาพร้อมกับสมองชั้นยอดเลย แต่ต้องมีคนดูแลคนนึงนะ หาข่าวหาปลาให้กินด้วย แล้วถ้าเกิดจะไป lecture ที่ไหน จะต้องมีคนติดต่อ มีนายหน้าให้คอยกำหนดว่า จะจ่ายค่า lecture

	<p>เท่าไหร่ ต่อไปจะอยู่ยังไง มรดกจะดูแลรักษาอย่างไร คำตอบก็ขึ้นกับเราค่ะ มีบางคนเหมือนกันที่เค้ายอม ก็อยากให้อุบัติการณ์ว่าทำอะไรอยู่ อันนี้เคยเล่าให้ฟังหลายคนเกี่ยวกับเจ้าของเรื่อง “ผู้ชายผู้หลงรักตัวเลข” ทำอะไรไม่เป็นเลย ใส่เสื้อเก่า ๆ ถีอถุงก๊อบแก็บ แต่ไม่ว่าจะบินไปไหนจะมีสานุศิษย์มารับ แล้วสานุศิษย์จะยอมให้เค้าไปอยู่บ้าน ตอนไปพักที่บ้าน อาบน้ำที่ เปียกมาตั้งแต่ห้องน้ำถึงข้างนอก เพราะแกไม่มีสมาธิจะทำอะไร นอกจากคิดอย่างเดียว แต่ทุกคนยอมยอมเพราะอะไร เพราะคนนั้นจะไปสร้างสรรค์ใจให้ แต่ปัญหาคือเราจะหาแบบนี้ให้ลูกได้ไหม แล้วเราจะไปถึงระดับนั้นจริงรึเปล่า เรายังไม่รู้ ไม่มีใครบอกได้ว่าเราจะเอาประมาณแค่ไหนดี ขึ้นกับพ่อแม่เอง</p> <p>คุณแม่ ที่แกไขก็คือว่าให้เค้าทำการทดลองเยอะขึ้น ก็คือมาทำที่บ้านนะค่ะ</p> <p>กิ้งแก้ว นั่นก็คือ “การตอบโจทย์ที่ไม่มีชีวิต” ค่ะ เราต้องใส่ความมีชีวิตลงไปนั่นด้วย แทนที่จะเป็นสารเคมี แค่ออปเปอร์ทูลเซฟต์ มันก็จะเป็นแห่งหมดเลย แทนที่เราจะเอาเป็นชีวิต มันต้องหาทางแทรกตรงนั้นให้ได้ แต่อันแรก การเข้าไปดึงออกมา มันจะไม่สำเร็จ เพราะอันนั้นมันเป็นเรื่องถนัด มันเป็นเรื่องที่ปลอดภัย มันเป็นเรื่องที่ชำนาญ เด็กทุกคนก็จะหนีเรื่องที่ไม่ชำนาญคือการเล่นกับเพื่อน การเจรจาต่อรอง เข้าไปหาออปเปอร์ทูลเซฟต์ หรือการกระทำแบบ “กรดบวคต่างมันจะได้น้ำเกลือบวคน้ำ” เสมอ มันเป็นเรื่องที่ตรงไปตรงมา ที่นี้เราจะยอมไหมขึ้นอยู่กับว่าเราอยากได้อะไร</p>
<p>พ่อน้องไนน์</p>	<p>ตอนนี้ 5 ขวบ 8 เดือนอะ มีลูกสาวตัวเล็กมาช่วย ลูกสาวตัวเล็กก็ 2 ขวบ 3 เดือน ตอนคลอดน้องนี้ก็ลุ้นน่าดูอะ แต่ก็ผ่านตรงนั้นมาได้ดี</p> <p>เดี๋ยวจะลืมนึกถึงตารางธาตุ ไม่ทราบว่าคุณแม่พูดถึงเรื่องตารางธาตุใช่ไหมหะ? ของผมตอนนี้ก็จะอิตระยะทางระหว่างจังหวัดหนึ่งไปอีกจังหวัด แล้วในแผนที่ก็มีเส้นลากจากจังหวัดหนึ่งที่เราต้องลากเส้นแนวตั้งไหมถึงอีกจังหวัดก็ต้องลากเส้นแนวนอน ก็เอาตรงนี้มาใช้เรื่องกล้ามเนื้อมัดเล็กนะครั้บ ก็ให้เค้าลากถ้าไม่ตรงก็จะผิด ใช่ไหมหะ เช่นจากสุราษฎร์ไปนครฯ ก็ลากสุราษฎร์-นครฯ ถ้านิ้วมือเริ่มเบี้ยวไปช่องอื่นแล้วผิด ผมก็จะบอกผิดพูดตั้ง ๆ พูดให้เค้าตกใจ เค้าก็จะทำท่าแบบ....คือเค้าสนุกกับตรงนั้นหะหะ พอเมื่อไหร่ที่ถูก เรายังจะบอกถูก เค้าก็จะเฮขึ้นมาอะไรอย่างนี้ก็เป็นทักษะอย่างหนึ่งก็น่าจะปรับใช้กับตารางธาตุได้ แล้วแต่ลูกชอบอะไรนะครั้บ ในส่วนที่เป็นปัญหาของน้องไนน์ก็ในเรื่องของกินยาก ยิ่งกินยากอยู่ แต่ว่าเริ่มเลือกเริ่มรู้จักเลือก เริ่มไปเอาโบว์ซัวร์พิซซามา แล้วบอกแม่ว่าจะกินพิซซามา เริ่มหาของกิน แต่ยังไม่หลากหลายนะครั้บ ฟูวมากครั้บ ถ้าเกิดน้องร้องเสียงดัง ๆ เค้าจะไว้วายแล้วจะเหมือนกับหลุดไปเลยหะ จะ</p>

<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>ตกไปอยู่ระดับล่าง ๆ บางทีก็วิ่งออกนอกห้องไป หรือไม่ก็จะวิ่งไปกอดน้องแรง ๆ แล้วปิดปากน้อง ยังไม่ค่อยชอบออกกำลังกาย เรื่องการทรงตัวยังไม่ค่อยดี ยืนขาเดียวยังได้ไม่นาน ส่วนเรื่องกล้ามเนื้อมัดเล็กดีขึ้น เริ่มเขียนหนังสือดีขึ้น ไวกับเสียงน้ำเสียงที่เราเปลี่ยนไป เช่น เราพูดเสียงแข็งก็จะเริ่มเสียใจ จะร้องไห้จะโวย เรื่องกลัวยังกลัวปลาตัวโต ๆ กลัวข้างตัวโต ๆ ยังกลัว แล้วก็หันหลังหลบแต่แอบมองหน่อย ๆ ถ้าเกิดว่าจะเดินไปกินอาหารที่เค้าอยากกิน แต่ตรงนั้นมีอ่างปลาอยู่ก็จะแอบ ๆ ส่วนของการเล่นกับเพื่อน กำลังจะเข้าหา แต่ยังไม่ค่อยถูก เช่น เข้าไปแรง ๆ แล้วจะดูเหมือนว่าไปผลักเพื่อน คุณครูพ้องมา ส่วนเรื่องความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะนี้ยังไม่เห็นถ้ากลัวก็จะเปลี่ยนเรื่อง มีเรื่องที่เกิดขึ้นที่ตื้นเขิน คือเรื่องของมีแอบขี่โกงแอบทุจริต คือเวลาบวกละคูณครูจะให้บวกรูปแบบไม่ให้ทวนซ้ำ ครึ่ง 1 บวก 1 ได้เท่าไรก็ให้ตอบเลย แต่เค้าจะแอบเอานิ้วไว้ข้างหลังแล้วนับ ๆ คุณครูจับได้ก็จะบอกว่ามีทุจริตเอานิ้วไว้ข้างหลัง มีขี่โกง คุณครูมาพ้อง เรื่องหวงเรื่องแย่งนี้เริ่มมีครับ กับเพื่อนไม่หวง แต่กับน้องจะหวงกับน้อง จะแย่งจะหวง แปรกติเหมือนกัน แต่ว่าเวลาจะซื้อขนมบอกว่า จะซื้อไปฝากน้อง เรื่องเล่น เริ่มเล่นเป็นกติกาครับ เริ่มรู้จักรอคอยรู้จักว่า ให้น้องเล่นก่อน เดียวถึงตาเค้า เค้าจะคอยนะครับ ส่วนมากที่สังเกตจะมีน้องที่ช่วยได้เยอะเรื่องการสลับกันเล่น การรอคอยการเล่น การแบ่งกันเล่นนะครับ น่าจะหมดแล้วฮะ</p> <p>ในเรื่องการไวความรู้สึกระยะ เราฝึกได้ 2 แบบ สลับกันไปสลับกันมา อันแรกคือฝึกกระบวนการรับรู้ความรู้สึก แบบกลัวเพราะอะไร ทำยังไงถึงจะหายกลัว เป็นการฝึกทำงานอารมณ์ทำงานความคิด แต่ในขณะเดียวกันเราฝึกแบบเอาผลด้วยค่ะ ผลที่ต้องการ คือให้เค้ากลัวน้อยลง เพื่อให้ชีวิตเค้าอยู่สบายขึ้น อย่างเรื่องเสียง ฟังดูเหมือนยังไวเสียงอยู่มากทีเดียว ก็แนะนำให้เค้าฟังที่ละเสียง ทำเป็นเกม ให้ฟังเสียงดนตรี เสียงบรรเลงเดี่ยวทั้งหลาย ลองดูระหว่างเสียงกลอง เสียงเบส ซึ่งเป็นเสียงต่ำ ๆ จนถึงเสียงสูง แต่โดยมากดนตรีที่เค้าขายกันพวกบรรเลงเดี่ยว จะเป็นเสียงสูงซะส่วนใหญ่อย่างไวโอลิน กระจับปี่ เราเลือกไม่ได้ เรายังเอาที่ละเอียดอ่อนแล้วกัน ให้อ่อน ๆ ชินที่ละเสียง ในขณะเดียวกันก็พยายามให้เขาเผชิญกับเสียงที่ไม่ชอบ ถือโอกาสทำงานอารมณ์ ทำงานความคิดกันไป ทำกันอีกพักนึงค่ะ ทุกคนอย่าลืมเรื่องกลืนนะคะ กลืนนี้ไวไม่แพ้เสียงเลย จมูกตื้นมาก จมูกตื้นกันแท้ ๆ เลย นิดเดียวก็ได้กลืน ส่วนที่บอกว่าที่กล้าเอากับน้องไม่แปลกหรอกคุณพ่อ กับน้องแหละมันของตาย มันต้องได้กับน้องก่อน เพราะฉะนั้นมันจะมากับการที่เราทำงานขยายความกว้างของอารมณ์ เมื่อไรตัวตนรองรับอารมณ์ได้เยอะ กล้ามเนื้อที่สั่งการทำได้แข็งแรงมั่นคงมากขึ้น แล้วเราเปิดพื้นที่ให้เค้ามุ่งมั่นความอยากเอาชนะหรืออะไรจะค่อย ๆ มากับความพร้อมของร่างกายกับโอกาสที่เราให้ ก็มีความที่ต้องทำอยู่ แต่ก็ไม่เยอะเท่าไร</p>
-------------------	---

<p>คุณพ่อน้อย</p>	<p>สวัสดิ์อาจารย์กิ่งแก้ว และอาจารย์แก้วตานะครับ จำได้ เพราะเคยเห็นหน้าแล้วก็สวัสดิ์คุณพ่อคุณแม่ทุกท่านด้วยนะครับ ผมก็เป็นพ่อน้อยๆ ปัจจุบันน้องภูก็อายุ 3 ขวบ 8 เดือน น้องภูเพิ่งเรียนได้เทอมแรกครับอนุบาล 1 ปัญหาที่เห็นอยู่ตอนนี้จะเป็นเรื่องเวลาเพื่อนแหยงของก็จะมีการทำร้ายร่างกายกัน แต่ก็ไม่รุนแรงครับ เพราะว่าแต่ก่อนที่เค้าจะเข้าโรงเรียนได้ก็จะหนักกว่านี้เยอะ เรื่องการแหยงของที่ว่ากับพ่อกับแม่ ถ้าแหยงของที่เค้ากำลังเล่นอยู่ เค้าก็จะไม่ยอมเหมือนกัน เรื่องวิชาการ การเขียนหนังสือก็ยังมีปัญหาอยู่ครับ ไม่ค่อยอยากเขียน ต้องพาชวนให้อยากเล่น “ปาป้าจะแหยงทำ ม้าม้าจะแหยงทำ เดี่ยวทำก่อนดีกว่า อันนี้มีรูป อันนี้น่าสนใจ” เค้าก็ “ทำเองน้องภูทำเอง ไม่ให้ปาป้าทำ” “ปาป้าจะทำ” เค้าก็บอก “ไม่ ๆๆ ให้ม้าม้าเอาปาป้าออกไปเลย ม้าม้ามาทำกับน้องภู” อะไรประมาณนี้ครับ ถึงจะได้ทำ แต่ก็ยังมีปัญหาเรื่องภาษาไทยครับ วิชาภาษาไทยจะมีปัญหาเรื่องการเขียนตัวหนังสือซ้ำ ๆ วงกลม ๆ ไปเรื่อย ๆ เขียนไปก็บอก “เหนื่อยแล้วไม่ยอมทำ” พยายามทำให้สนุกก็เขียนได้สักบันทึกหนึ่งก็ “พอแล้วไปเล่นต่อก่อน เดี่ยวเล่นต่อแล้ว ค่อยมาทำได้ไหม” ก็ไปเล่นกันสักพักก็กลับมา “น้องภูไม่ยอมทำ” อะไรประมาณนี้ แต่ผมก็ไม่ค่อย serious กับเรื่องปัญหาเรื่องพวกนี้ คิดว่าเดี๋ยวก็คงได้ เรื่องกล้ามเนื้อใหญ่ไม่ค่อยมีปัญหา อย่าง Si นี้ เมื่อก่อนก็ดูเหมือนจะมีปัญหาหลายอย่างครับแต่ตอนนี้ก็เหมือนกับค่อย ๆ หายไปที่ละอย่าง ๆ อาจจะไม่ต้องไปเน้นแก้มั้งครับ ยังไม่รู้ว่าจะต้องแก้ปัญหาระยะไหน เรื่องกลิ่นเรื่องการรับรู้สัมผัสอะไรของเค้า ผมก็ว่าปกติมากพอสมควรแล้วฮะ</p>
<p>อ.กิ่งแก้ว</p>	<p>ถ้ามี มันจะฟ้องออกมาในเรื่องพฤติกรรม</p>
<p>คุณพ่อน้อย</p>	<p>ใช่ฮะ เรื่องกินก็ผมก็ยังไม่ค่อยไปสื่อสารเอาเรื่องกินเท่าไร ผมกลัวเค้าผอม เดี่ยวนี้เค้าก็กินได้ทุกอย่างครับ ผักก็กินได้ ถ้าไม่ชอบเค้าก็จะบอกว่าไม่ชอบ เห็นสีเขียว ๆ ก็เป็นผักหมด แต่ถ้าเกิดว่า “อ้อ ๆ อร่อย ๆ ให้ม้าม้ากิน ให้น้องภูกิน ก็แหยงกิน ก็เดี๋ยวผักไป กินได้กลิ่นได้ครับ แต่ถ้าเกิดว่าบอกว่ามากินข้าว ๆ เค้าจะบอกว่า “ไม่กิน” เหมือนกับที่โรงเรียน ที่โรงเรียนจะไม่กินข้าวเลยครับคุณครูบอกว่าไปเข้าแถว ๆ “น้องภูไม่ยอมกินข้าว” เดินไปนู่น คุณครูก็บอกไปเถอะ น้องภูก็สะบัดมือไม่ยอมกิน แต่ก็หิวนะครับ กับข้าวก็เป็นกับข้าวที่กินได้ แต่พอบอกว่าให้ไปกินข้าวเนี่ยจะไม่ยอมกินเลย พอดีที่โรงเรียนมีกล่องวงจรปิดครับ พอผมเห็น อ้าวไม่ยอมกินข้าว ขับรถไปโรงเรียนด่วนเลยผม ไปถึงก็บอกกระโดดเข้าห้อง บอก “น้องภูทำไม่ไปข้างนอกกับเพื่อนเค้าละครับ” “น้องภูไม่ยอมกินข้าว” “เธอไม่ยอมกินข้าวไม่เป็นไร เดี่ยวปาป้าไปขอคุณนอายนะว่าเพื่อน ๆ เค้ากินอะไรกัน เดี่ยวน้องภูรออยู่ก่อนนะ” ผมก็เดินออกไป เค้าก็ “รอ น้องภูด้วย” วิ่งตามมาผมก็เดินนำหน้าเค้าไป “ปาป้ารอด้วย” “ไปด้วยกันได้ ๆ” พอไปถึงที่กินข้าวก็เห็นเค้ามีอะไรกิน “ไหนจานน้องภูครับ จานน้องภูก็น่ากินเหมือนกันนะ น้องภูไม่กินไม่</p>

	<p>เป็นโรนะ เดียวป่าป้าขอกินแล้วกัน ป้าขอนั่งได้ไหมที่น้องภู” “ไม่ได้ ๆ ที่น้องภู” พอไปนั่งที่ข้าง ๆ เพื่อนเพื่อนเค้าก็รู้สึกว่าจะสนใจน้องภูมากเป็นพิเศษ อาจจะเป็นเพราะคุณครูเค้าใช้เวลา มากกว่าปกติมั้งครับแต่ก็ไม่มากนะครับผมว่า อาจจะใช้เวลาคุยมากกว่าเด็กคนอื่นนิดนึง เพื่อน ๆ เค้าก็เลยมาสนใจ ชอบมาเล่นชอบมาคุยอะไรอย่างนี้ฮะ เพื่อน ๆ ก็ “น้องภูटकินข้าวสิ กินผัก” “น้องภูไม่กินผัก” เค้าก็บอกเพื่อนไป ที่โรงเรียนจะมีปัญหาครับแต่ที่บ้านไม่มีปัญหา แต่ไม่ค่อยได้คุยส่วนใหญ่จะถามก่อนว่าหิวข้าวไหมหิวอะไรไหม แต่จะไม่ไปบอกว่าต้องกินต้องอะไรอย่างนี้ครับ</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>คนนี่เหมือนแมวเลยนะ ถ้าจะให้ไปข้างหน้าต้องดึงไว้ ถ้าจะให้หยุดต้องดัน</p>
<p>คุณพ่อน้อย</p>	<p>ถ้าเป็นเรื่องกินนะครับ ถ้าเป็นเรื่องอื่นต้องบอกว่า เอ๊ะ ! ทำไมไม่ยอมไปอะไรอย่างนี้ฮะ แต่ถ้าเป็นเรื่องกินต้องเข้าไปยื้อใหญ่ เพราะว่าถ้าเค้าตื่นสาย แล้วไม่นอนกลางวันโรงเรียน ตอนบ่ายนี้คุณครูพาสอนอะไร ก็จะไม่สนใจ จะหงุดหงิดง่ายไปหมด เหมือนเวลาสอบครับ ผมหันไปเห็นนั่งก้มอยู่กับพื้น ก็เลยถามครูครับว่า เค้าเป็นอะไรหรือครับ คุณครูก็บอกว่า “จะให้เค้ามาสอบ แต่เค้าไม่ยอมสอบ วิชาเมื่อเช้าสอบไปเรียบร้อยแล้วนะคะ คณิตศาสตร์วิชาเลขนี่เรียบร้อยเลย ทำดีพอมาทอนบ่าย จะให้สอบวิชาอะไรผมก็จำไม่ได้ คุณครูบอกว่า “เค้าไม่ยอมทำเลย” “แล้วน้องภูได้กินข้าวไหมครับ” “ไม่ได้กินคะ” “ได้นอนไหมครับ” “ไม่ได้นอน” ก็เลยบอกว่าผมพาตื่นสาย เค้าคงจะไม่ค่อยแจ่มใส คุณครูบอกว่าถ้าไม่สอบก็ไม่เป็นไรคะ เดียวพรุ่งนี้เข้าอารมณ์ดี ๆ เดียวค่อยพาไปสอบ ผมก็ขับรถไปอีกไกลไปถึงก็ “เอ..ทำไมน้องภู...เพื่อน ๆ เค้าทำอะไรกัน ผมก็เข้าไปนั่งดู “เพื่อน ๆ เค้าทำข้อสอบ ของน้องภูไม่มีหรือครับ” “ของน้องภูมีอยู่ไหน” แล้วหา ๆ ถามครู “คุณครูครับ ของน้องภูอยู่ไหน” แต่ก็จั่วเจียครับ ง่วงนอน ก็เลยต้องไปพาเล่นทำข้อสอบกลายเป็นคุณพ่อไปสอบแทน แต่เค้าก็เป็นคนกานะครับ ถูกหมด</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>เคยไม่ไปไหมคะ ปล่อยเค้าไว้อย่างนั้นนะ</p>
<p>คุณพ่อน้อย</p>	<p>ส่วนใหญ่ก็ปล่อยครับ ที่ไปก็มี 2 ครั้งนี้ครับ ที่เรื่องกินข้าวไปครั้งนึง แล้วก็บอกคุณครูว่าอยากให้ลองกระตุ้นเค้าดูว่า “อ๊วยเพื่อน ๆ เค้าไปกันหมดเลย อันนี้น่ากินนะ วันนี้มีกับข้าวอะไรบ้าง ให้เค้าอยากรู้ว่าวันนี้มีอะไรน่ากินหรือเปล่า ส่วนใหญ่ครูเค้าจะเน้นว่า “ไปกินข้าว เข้าแถว ออกมาได้แล้วเข้าแถว” ประมาณนี้ฮะ เรื่องอื่นยังไม่ค่อยเน้นมากฮะ</p>
<p>อ.กิงแก้ว</p>	<p>ยังเล็ก 3 ขวบ 8 เดือน ตีกับเพื่อนบ้างนิดหน่อย ชื่นอนุบาล ยังไม่เป็นไร หยวน ๆ</p>

คุณพ่อน้อย	มีเรื่องไม่ยอมเป็นที่ 2 ยากจนอย่างเดียว แต่ก็สื่อสารกันได้ แต่ก็ยังไม่ยอมอยู่
อ.กิงแก้ว	ทำไปเรื่อย ๆ
แม่น้องเอ็ด	ตอนนี้ก็อายุ 4 ขวบ 2 เดือนแล้ว มีน้องสาวอายุประมาณ 2 ขวบ 8 เดือนค่ะ ตอนนี้น้องเอ็ดมีปัญหาเรื่องการเขียนค่ะ เพราะว่าอยู่อนุบาล 2 แล้ว โรงเรียนจะเน้นเรื่องการเขียนเป็นพิเศษค่ะ ที่เขียนไม่ค่อยได้เพราะกล้ามเนื้อเล็กยังไม่แข็งแรง ไม่ค่อยทันเพื่อน ครูต้องคอยประกบตลอด พอดีต้องเขียนมาก ๆ ก็จะไม่อยากไปโรงเรียน แล้วช่วงสอบเนี่ย สังเกตว่าน้องจะเครียดคุณครูก็เครียดไปด้วย เพราะเหมือนกับว่าโรงเรียนต้องผ่านมี QC ตลอดเวลา พอคุณครูเครียดน้องก็เครียดตาม ถึงขั้นนอนไม่หลับ มีละเมอ แต่ว่าพอผ่านช่วงสอบไปคือหลับดีเลยสบาย
อ.กิงแก้ว	บ้านอยู่แถวไหนคะ เดียวลองคุยกับคุณพ่อน้อยโอเล่ คุณแม่น้องเกรซ หรือคุณแม่น้องปีหนึ่งดูดีไหมคะ โรงเรียนค่าดีมากเลย ขอได้ทุกอย่าง กระทบบางชั่วโมงเอาออกไปทำอย่างอื่นยังได้เลย ส่วนใหญ่ผู้ปกครองกลุ่มนี้เลือกโรงเรียนที่สะดวกและไม่เร่งเรียน แล้วเราก็เห็นแบ่งบ้านกันได้เป็นแถว ๆ เลย แบ่งบ้านชนิดที่เรียกว่าติด top ten กันได้ด้วยนะคะ

พักรับประทานอาหารว่างที่เตรียมมากันเอง แล้วต่อด้วยการบรรยายของ อ.กิงแก้ว เรื่อง การเตรียมความพร้อมเรื่องการเรียน ยาวประมาณ 2 ชั่วโมง ก่อนเริ่มการพูดคุยช่วงบ่ายอีก 2 ชั่วโมง